

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Coro Sister

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 893

DE VAMPIER.

20 cent

De oudste agent vroeg, met z'n elleboogen op het buffet leunend: „Zeg Jake, Figer soms gezien van avond?”

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

DE VAMPIER.

HOOFDSTUK I.

EEN GEHEIMZINNIGE OPDRACHT.

In een der smalste straatjes van White Chapel ongeveer in het midden, en niet ver van de Theems gelegen, bevindt zich een zeer oud wijnhuis, waarvan de eigenaar verzekert, dat het reeds in een der eerste romans van Dickens met name genoemd wordt, en wordt aangeduid als „De Lederen Flesch”, maar dat, hoe dan ook de naam mag zijn, en of het inderdaad voorkomt in een van Dickens' boeken of niet, bij de politie in een zeer slechten reuk staat.

Er komen daar veel matrozen, stokers, donkeymen van de talloze schepen, die op Londen varen, en die daar op hunne wijze pret komen maken met de twee of drie verlepte vrouwen die zij daar vast kunnen aantreffen, even vast als de slechte whisky en het verschaalde bier.

Anderen brengen hun vrouwelijk gezelschap mee, en dat is dikwijls reeds voldoende, om heftige twisten te veroorzaken.

Dat zeevolk echter vormt lang niet het ergste en gevaarlijkste deel van de bezoekers. Neen, de kroeg van Jake Rednose, die zijn bijnaam met eere draagt, want zijn neus, die inderdaad vuurrood is, valt daarenboven door zijn grootte

op, is in de allereerste plaats berucht, en zelfs gevreesd bij de politie omdat dit kleine, onzindelijke, muf riekende huis te boek staat als een geheim dievenhol, waar het gevaarlijkste gespuis pleegt te komen om er te beraadslagen onder het vaderlijk en welwillend oog van den roodneuzigen Jake, die een heler is, zoo zeker als er maar ooit in Whitechapel een bestond, zonder dat de politie hem echter tot haar grootten spijt ooit „iets heeft kunnen maken,” zooals Jake het zelf trotsch uitdrukte.

De gelagkamer is vrij groot, heeft een twaalf-tal tafeltjes, ongeveer drie dozijn stoelen, er staat een gramoffoon, die welwillend begint te spelen als gij een halven stuiver in zijn muil stopt, en heel vaak zit er een straatmuzikant op zijn harmonica te spelen, want violen duldt Jake niet in zijn zaak. „Die zijn te jankerig”, vindt hij.

Het staat vast, dat de heeren boeven niet in dat lokaal beraadslagen. Waar zij het dan wel doen — ja, dat zou de politie gaarne willen weten, ze was er echter nog nooit achter kunnen komen. Dat wil natuurlijk niet zeggen dat zij er geen moeite voor heeft gedaan, want het tegen-

deel is waar, het zij ter eere van Londens politie erkend.

Omstreeks tweemaal in de maand, maar op ongeregelde tijdstippen, doen zes of soms wel twaalf van de stevigste agenten onder aanvoering van een Brigadier, die tevens scherpschutter is, een inval in de zaak van Jake, die dat al gewend is, en rustig, grijnslachend achter zijn buffet blijft staan, en soms, bij toeval, knippen zij er wel eens een inbreker, een dief, of een enkele maal een moordenaar, naar wien gezocht werd, en met dien oogst moeten zij zich dan maar tevreden stellen, want zelfs de meest optimistische politiechef zou onmogelijk in staat zijn die paar arme drommels, „een bende” te noemen!

En toch wist de politie met zekerheid, dat daar in het oude huis in dat donkere slop vrij dikwijls wel dertig van de geduchtste en gevaarlijkste schavuiten bijeen kwamen, en zij zouden zich zeer gelukkig hebben geacht, dien heelen troep met een enkelen slag te vangen.

Maar of zij wachtposten uitzette, geduldig op den loer lag, spionnen afzond — het hielp alles niets. De neus van Jake mocht groot zijn en rood — hij was daarentegen ook heel fijn en het leek wel alsof hij op een afstand de politiemannen rook, die in burger gekleed of als matroos vermomd zijn kroeg binnenstapte. Ontdekte hij er zoo een, dan stond de man in een ommezien weer op straat, of er dien nacht iets te doen zou zijn of niet, en Jake zeide hem ronduit, dat hij geen potkijkers en verklikkers in zijn wijnhuis duldde.

Dien avond nu had Jake zeker geen klagen over het beroep, want geen plaatsje was onbezet in de gelagkamer, er werd flink gedanst op het kleine dansplankier, en zelfs bij het buffet verdrongen de dorstige matrozen zich.

Maar de eerste de beste burger uit meer westelijk gelegen streken van Londen, die hier toevallig zou zijn binnen getreden, zou waarschijnlijk haastig rechtsomkeert hebben gemaakt, want het uiterlijk van een deel der bezoekers en zelfs een tamelijk groot deel, lokte alles behalve tot nadere kennismaking. Het leek wel alsof alle liederlijkheid, alle dierlijke driften, alle lage hartstochten en misdadige begeerten van geheel het East End hier scheen geconcentreerd te zijn, gestold tot een walgelijke kern van ondeugd en gemeenheid. Alle gezichten weerspiegelden dat, het was te hooren in iedere lach, het was te zien in den minsten blik.

Er waren dien avond een viertal vrouwen, behalve wat Jake „de vaste bezetting” noemde,

waarvande jongste nog bijna een kind was, bleek en mager, maar met groote, hongerige oogen, en de oudste een opgedirkte vrouw van een jaar of veertig met nagemaakte juweelen, kunstzijden kousen en een hooge, geaffecteerde stem, maar die er ondanks haar schmink en haar poeder zeker tien jaar ouder uitzag, met haar doffe oogen en de rimpels om haar mond. Vroeger was zij misschien mooi geweest, nu was zij niet veel meer dan een wrak. Op dat tijdstip was Jolly Mary de erkende vriendin van Jim Tiger, een van de gevaarlijkste inbrekers van geheel de wereldstad, met wien de justitie nog steeds een appeltje te schillen had. Die zat nu naast haar, op zijn Zondags, met een schoon boord aan, een grasgroene das, een splinternieuw confectiepak, kanariegele schoenen en het onvermijdelijke bolhoedje, zonder hetwelk de echte Cockney het niet schijnt te kunnen stellen.

Hij was een zware, grof gebouwde kerel met knuisten als voorhamers, de kaken van een roofdier en kleine, scherpe oogjes, diep weggezonden in de kassen, die alles schenen op te merken, en die zoo onrustig waren als de oogen van een muis buiten haar hol.

In hun gezelschap waren Pola Titunescu, een Roemeensche, en dat was juist het jongste lid van het gezelschap, iets ouder dan zestien jaar. en uit haar vaderland meegenomen door een slecht sujet, reeds een jaar geleden, dat haar aan haar lot had overgelaten, in het hartje van de reusachtgie wereldstad, waarop zij al heel spoedig van kwaad tot erger was vervallen. Zij lachte en schertste met een slungelachtigen jongen van een jaar of twintig met een vossen gezicht en sluik, rossig haar, die luisterde naar den naam van „Lange Joop” en een ijverig, veel belovend leerling was van Jim Tiger, tot wien hij vol eerbied opzag. Lange Joop had dezer dagen juist zijn proefstuk verricht, en daarover spraken zij nu juist op gedempten toon toen er plotseling een luide kuch door de gelagkamer klonk, van den kant van het buffet.

Het was Jake Rednose, die plotseling last van zijn keel had gekregen.

Bliksemsnel keek Jim Tiger op, en de oogen van de twee mannen ontmoetten elkander. De inbreker stond vlug op, liep in de richting van het buffet, en was het volgende oogenblik uit de gelagkamer verdwenen — maar niet door de straatdeur. Die ging een paar seconden later open en verleende doorgang aan twee krachtig gebouwde politieagenten.

Plotseling viel er een stilte. Zelfs de matrozen, die zich niets te verwijten hadden dan een wei-

nig dronkenschap, kwamen onder den indruk, en hielden even op met schreeuwen en zingen. Midden in een maat brak de harmonicaspeler, een klein, zwaarlijvig man met een puisterig gezicht en volkomen kaalhoofdig, zijn wijsje af.

Jake was druk bezig met het schoonmaken van eenige bierglazen, en scheen de eenige te zijn, die de agenten niet dadelijk zag. Deze lieten langzaam hun bliken in het rond gaan, spiedend in de duisterste hoekjes, en liepen toen naar het buffet.

De oudster hunner vroeg, met zijn ellebogen op het zink leunend :

— Zeg Jake, Tiger soms gezien van avond ?

— Ik ? Van avond ? Neen hoor, zoover heb ik het niet gebracht ! Zoeken jullie Tiger ?

De agent gaf zich niet eens de moeite om te antwoorden. Hij was een oude rot, lang bij het vak, hij kende Jake op een prik, alle bewegingen op zijn gemeene tronie, en hij wist op datzelfde oogenblik met volkomen zekerheid dat Tiger er geweest was, en dat hij hem gesnapt zou hebben, als hij tien seconden vroeger was binnen gekomen, of liever, als hij zich tien seconden langer buiten het spiedend oog had weten te houden van den man, die altijd bij de deur stond, en scherp uitzag naar verdachte uniformen om dan onmiddellijk Jake door een vooraf bepaald sein te waarschuwen.

Hij keek den kroegbaas alleen maar eens aan, floot zachtjes even, kwam uit zijn leunende houding overeind, en zei kortaf :

— Jammer ! We hadden graag een paar woorden met hem willen wisselen ! Nu, dan maar een volgenden keer ! Ze hadden ons gezegd dat hij hier was. Zeker een vergissing. Dag allemaal !

En met die woorden gingen de agenten weer heen, wel wetend, dat het volstrekt geen nut had, het huis te gaan doorzoeken. Zij hadden herhaaldelijk deel genomen aan invallen, en zij kenden het van den kelder tot den zolder. Zij zouden Jim Tiger heel zeker niet vinden.

Inwendig waren zij woedend, omdat zij ditmaal bijna geslaagd waren, maar zij hielden zich kranig, toonden er niets van, en wandelden schijnbaar kalm weer heen.

Nauwelijks was de deur dicht, of het rumoer, het gelach, het zingen en dansen begon met hernieuwde luidruchtigheid weer in te zetten.

Er konden ongeveer vijf minuten verlopen zijn sedert het vertrek van Tiger, toen de straatdeur opnieuw open ging en een havelooze jongen binnen trad met een bruin oog en een blauw. Het blauwe had hij niet van de natuur, en dat was maar een toevallige omstandigheid,

omdat hij dien middageen meeningsverschil had gehad met een van zijn kameraden.

Hij scheen iets in de hand te hebben, en keek eenigen tijd zoekend rond, totdat hij toestapte op een tafeltje niet ver van het buffet, waaraan twee mannen gezeten waren, ieder met een glas bier voor zich, en die er haveloos, vermoeid en vuil uitzagen. De grootste, die ook de oudste scheen te zijn, had een scherp geteekend inzicht, maar zijn oogen waren hol, en de uitdrukking van zijn gelaat had iets wanhopigs.

Op dezen man nu ging de jongen regelrecht toe, sprak even met hem, gaf hem het briefje, kreeg een sigaret als belooning, en liep schel fluitend weer naar de straatdeur, hetgeen hem op een schop te staan kwam van Jim Rednose, die volstrekt niet wilde toestaan, dat iemand de muziek van zijn harmonicaspeler bedierf, en dien hij noodlottigerwijze juist in zijn baan vond.

De man met het sombere gezicht ontvouwde langzaam het briefje. Zijn oogen kregen een verbaasde uitdrukking. Hij las :

„Als jij vijfhonderd pondsterling wilt verdienen, kom dan onmiddellijk naar „Het Vergulde Anker” aan de overzijde, en vraag naar mijnheer Black. Zeg vooral niemand iets van dit verzoek, en verbrand of verscheur dit briefje onmiddellijk.”

Geen onderteekening. Het briefje was getikt, maar blijkbaar door iemand die niet gewend was, met een schrijfmachine om te gaan, want het zat vol fouten en doorhalingen, en de schrijver had zeker niet geweten waar hij de hoofdletters en sommige leesteevens moest vinden.

De man verscheurde het briefje echter niet, en evenmin verbrandde hij het, maar hij stak het rustig in zijn binnenzak, zeide tot zijn makker een paar woorden, stond op, drukte een versleten pet op het hoofd, en slenterde de gelagkamer uit.

De man moest hier in de buurt den weg weten, want hij stak regelrecht de straat over, en liep toe op een huis, boven welks deur een transparant heen en weer schommelde, dat duidelijk de bestemming ervan aangaf. Het was een verguld anker, hetwelk een opgewekten matroos gezelschap scheen te houden, die aan een tafeltje gezeten was, waarop een glas schuimend bier stond naast een steenen kruik.

De man aarzelde geen oogenblik, maar draaide de kruik van de deur om, ging een gang binnen, deed een paar stappen en kwam toen door een zijdeur in de gelagkamer, waar het tamelijk vol was. Het was eigenlijk een getrouwe copie

van de kroeg van Jake Rednose, behalve dat zij veel kleiner was en ook van een veel onschuldiger aard. Het is zeer wel mogelijk dat dit laatste alleen hieraan was toe te schrijven dat men nu eenmaal in het huis van Dan Pearl niet zoo gemakkelijk in het geheim kon vergaderen.

Hij stond niet ver van de deur, en de man ging dadelijk op hem toe, pakte hem bij een lapel van zijn jas en vroeg :

— Wie is mijnheer Black ?

Dan nam een stompje pijp langzaam uit zijn mond en antwoordde laconiek :

— Vraag dat aan mijn grootje ! Hij kwam een half uur geleden hier, bleef twintig minuten bij me, ging toen weg, en toen hij terug kwam, leende hij Dick van me, om even naar de overzij te gaan en een briefje weg te brengen. Dan ben jij zeker de man dien hij hebben moet, Ahasverus. Hij wacht op je in het opkamertje. Ik zal je bij hem brengen.

— Dat is goed, Dan. Apropos, heb jij een schrijfmachine ?

Dan schrok zoo hevig, alsof hem gevraagd werd, of hij de bank van Engeland geplunderd had, en hij schudde heftig ontkennend het hoofd, en mompelde :

— Ben je gek ? Wat zou ik met die vodderij in huis moeten ? Vraag me liever of ik een glas goede Whisky voor je heb !

— Aanstonds misschien ! Breng me nu maar eerst bij mijnheer Black.

Mopperend en pruttelend ging de waard den bezoeker voor, de gang weer in, een trapje van vijf treden op, een smal portaal over, en toen klopte hij op een deur, en een stem daarbinnen zei op gedempten toon :

— Wacht een oogenblikje !

Er werd een stoel verschoven, en toen werd er een sleutel van binnen in het slot rondgedraaid.

De lange man kon op het duistere portaal niet heel veel onderscheiden, maar hij had het gevoel alsof Dan hem een knipoogje gaf.

Ver achter de deur klonk de stem weer :

— Zoo, laat hem nu maar binnen !

De man met den zonderlingen naam legde de hand op den kruk van de deur, en trad een klein opkamertje binnen. Het werd nog met gas verlicht, maar het pitje was zoo laag mogelijk gedraaid, en mijnheer Black had zoodanig plaats genomen, dat hij dat kleine lichtje achter zich had, en er van zijn gezicht zoo goed als niets te zien viel.

Hij zei dadelijk op bevelenden toon :

— Verdwijjn jij maar, vriend !

— Schiet er geen biertje op over ? vroeg Pearl, op een toon van de diepste minachting. Moet dat zoo maar op een droogje gaan ?

— Verdwijjn, kerel ! Je zult behoorlijk worden betaald, laat dat je voldoende zijn !

Brommend ging Dan weg, en zoodra de deur dicht was wees mijnheer Black op een stoel vlak tegenover hem, maar aan de overzijde van de vrij groote vierkante tafel en zei :

— Ga zitten, vriend. Het is mogelijk dat ons gesprek tamelijk lang, maar ook dat het zeer kort zal duren. Maar ga in ieder geval zitten.

Ahasverus merkte op dat de stem beschaafd klonk, en ook dat zij scheen te behooren aan een man, die gewend was, te bevelen. Van zijn kleederen viel echter al heel weinig te bespeuren. Hij droeg een lange regenjas met pellerine, ofschoon die kleedingstukken reeds lang uit de mode zijn, en die was van onder tot boven dicht geknoopt. Hij droeg een bril of lorgnet, want nu en dan zag men het glanzen van de glazen, als de man even het hoofd bewoog.

Zijn trekken echter waren in een bijna volkomen duisternis gehuld, en het was onmogelijk te zien, of hij jong of oud was, en zelfs niet of zijn haar grijs was of zwart, want hij had zijn hoed met breeden rand opgehouden.

Hij bleef den bezoeker, wiens gelaat flauw beschenen werd door het gaspitje wel een minuut lang aandachtig opnemen en begon toen :

— In ieder geval — van al het tuig, dat daar zat, bij mijnheer Rednose, ben jij stellig de eenige man, van wien te verwachten is dat hij bruikbaar is voor mijn doel. Al die anderen zijn laf, of stom, of onhandig — tenminste als ik nog verstand heb van iemands uiterlijk. Daarenboven — jij bent wel tot alles besloten, is het niet ?

— Tot alles ! antwoordde Ahasverus eenvoudig.

— Dat dacht ik wel ! Ik vlei mij, dat ik wel eenige gelaatskennis bezit ! Hoe is je naam ?

— U kunt mij Ahasverus noemen, zooals het ook de anderen doen. Ik ben een tweede Wandelende Jood. Nu en dan duik ik hier op — maar niet vaak. Wilt U uiteenzetten, wat U van mij verlangt ?

Mijnheer Black antwoordde niet aanstonds, maar opnieuw boorde zich zijn blik achter de fonkelende glazen in dien van den man tegenover hem.

Toen begon hij langzaam :

— Kun je je gevallen indenken, waarin het leven van een mensch ongeveer vijfhonderd

pond sterling waard is ?

— Ik ken gevallen, mijnheer, waarin een menschenleven geen oortje waard is ! antwoordde Ahasverus rustig.

— Kun je je voorstellen dat het bestaan van eenig mensch voor een ander zoo duldeloos wordt, zoo onuitstaanbaar, dat hij aan dat leven tot iederen prijs een einde wil zien gemaakt ?

— Tot iederen prijs ? U meent tegen betaling van vijf honderd pond ?

— Dat is waar, dat vergat ik ! Ik noemde in mijn briefje een vast bedrag ! In de haast . . .

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer Black, maar U heeft zich volstrekt niet overhaast ! U liep met dat briefje al een paar dagen in Uw zak.

— Hoe weet je dat, man ? vroeg de ander scherp, en plotseling was een staalharde klank in zijn stem gekomen.

— Omdat het briefje getikt is, en omdat U hier, noch ergens anders in deze wijk een schrijfmachine heeft kunnen vinden. En het is een goede, en ook een splinternieuwe machine geweest, dat is duidelijk te zien aan de letters ! Tenslotte — U is een leek, en dit was waarschijnlijk de eerste maal dat U op een schrijfmachine geschreven heeft !

Het bleef geruimen tijd stil, en toen klonk weer de stem van mijnheer Black afgemeten :

— Jij bent verbazend schrander, vriend. Als het maar niet blijkt, dat jij voor ons doel wat al te schrander bent. Zeg mij eens — zou je opzien tegen het dooden van een mensch ?

— Dat hangt ervan af ! Er kunnen zich omstandigheden voordoen.

— Laten wij niet om de zaak heenpraten, viel mijnheer Black hem kortaf in de rede. Luister dan. Ik — treed op uit naam van iemand anders, die geheel buiten de zaak moet blijven. Het bestaan van die persoon wordt geheel vergald en vergiftigd door — een vrouw. Ik kan niet inzien dat nadere bijzonderheden je belang zouden inboezemen. Maar ik heb je gadegeslagen, in de kroeg van Jake, en ik geloof in jou den man te hebben gevonden, dien ik noodig heb. Om kort te gaan — die vrouw moet verdwijnen, wat het ook kost !

— Al moest het vijfhonderd pond kosten ! zeide Ahasverus met een kort lachje.

— Mij dunkt dat dat in jouw geval een zeer hoog bedrag is ! wees mijnheer Black hem terecht. Kort en goed — ben je bereid om tegen betaling van dat bedrag een vrouw, die ik je zal aanwijzen, snel, zonder opzien en afdoende uit den weg te ruimen ?

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar
De DUBEC No. 3 zijn zonder mondstuk en ook met goud

HOOFDSTUK II.

DE VAMPIER.

De diepliggende oogen van Ahasverus poogden vruchteloos iets te lezen op het in duisternis gehulde gelaat van den man die op zulk een rustige wijze dat vreeselijke voorstel deed.

Pas na eenige oogenblikken antwoordde hij :

— Ik ken voorbeelden, mijnheer Black, dat er moorden zijn gepleegd, om een paar pond en zelfs voor een flesch genever. En ik erken, dat vijf honderd pond sterling voor een man in mijn omstandigheden een zeer groot bedrag uitmaken — bijna een fortuin.

— Dus — je neemt het aan ? vroeg mijnheer Black, levendiger dan hij tot dusverre gesproken had.

Ahasverus keek den vrager een oogenblik peinzend aan, en niets op zijn scherp geteekend gelaat verried, dat de vraag hem geschokt had. Hij trommelde even met zijn vingers op het tafelblad, en antwoordde toen :

— Ik zou wel eenige bijzonderheden willen weten ! In welk opzicht heeft de vrouw misdään ?

— Misdään ? Zij is een duivelin, een vampier, die het hartebloed van de menschen uitzuigt ! Zij vangt eerst een man in haar netten, en zij kiest hare slachtoffers goed, dat verzeker ik je, en zuigt hem dan langzaam uit, en hij spartelt vruchteloos in haar greep. Zij perst hem leeg, tot er niets meer van hem over is dan de huid ! Zij bezit geheimen van hooggeplaatste mannen, die de dwazen haar hebben verklapt, in oogenblikken van zinsverrukking, en soms eenvoudig omdat zij er naar vroeg, en zij geen weerstand konden bieden, en in het bezit van die geheimen is zij machtiger dan iemand in deze stad, en zij zou ministers ten val kunnen brengen, als zij dat verkoos, hen voor goed belachelijk maken — misschien wel tot misdadigers en laffe verraders stempelen !

Ahasverus zei langzaam :

— Ik dacht dat zoiets alleen maar in romans voorkwam.

Mijnheer Black haalde minachtend de schouders op en herhaalde :

— In romans ! Laat ik je zeggen, vriend, dat geen enkele roman een vreemdheid kan halen

bij het zonderlinge van sommige werkelijkheden ! Het kan voorkomen dat een land van millioenen inwoners zich geregeerd waant door een krachtige regeering van mannen — en het is een mooie vrouw die regeert, en de mannen zijn slechts ledepoppen, gevuld met zaagsel, en die bewegen naar mate zij aan de touwtjes trekt !

— Hoe ziet zij er uit, die vrouw ?

— Grooter dan de middelmaat, zeer waarschijnlijk een Hongaarsche, maar dan een blonde, dat wil zeggen van de gevaarlijkste soort. Zij is slank, en zij loopt als een vorstin.

— Hoe is haar leven ?

— Een aaneenschakeling van geheimzinnigheden ! Zij bewoont een prachtig huis in Drury Lane, maar soms verdwijnt zij gedurende eenige weken, en ik weet zeker dat zij zich dan te midden van de misdadigers van deze stad ophoudt. Zij heeft een verfijnde smaak, zij is wreed als een tijgerin, zij heeft een zeldzame wilskracht, en haar schoonheid is eenvoudig fabelachtig. Eens heb ik haar gezien, en ik kan mij begrijpen, dat mannen voor haar bezweken zijn, die zich onaantastbaar waanden.

— Daaruit moet ik afleiden dat niet gij zelf de man zijt, die redenen hebt om haar naar de andere wereld te wenschen ?

— Neen, antwoordde mijnheer Black kortaf, het is een familielid, dat mij zeer na staat. Hij verkeert in een vreeselijke positie. Het is mij onmogelijk, je daaromtrent nader in te lichten. Die vrouw kent zaken, en wist zelfs eenige brieven machtig te worden, die hem moreel ten gronde kunnen richten en hem in geheel Engeland onmogelijk kunnen maken, indien zij worden geopenbaard.

— Hoe is de naam van die vrouw ?

— Ilona Etchevary.

— Kan de politie U in deze zaak niet helpen ?

Mijnheer Black keek den vrager scherp aan, en zeide op harden toon :

— Ik hoop toch niet, dat ik bij geval met een gek te doen heb ? De politie ? Maar het is waar, je kent haar niet ! Nu dan, ik wil je wel zeggen dat de politie zich even lief aan de persoon van

onzen geeerbiedigden koning zou vergripen dan aan dat schepsel! Wel man, zij heeft connecties in de hoogste kringen, zij heeft machtige beschermers, die nog niet weten, dat zij misschien eenmaal zelven bescherming noodig zullen hebben, en daarenboven zou niemand bewijzen tegen haar te berde durven brengen. Een paar woorden van haar, een paar lettertjes van een welbekend handschrift, in haar bezit geraakt — en zij zou een schandaal kunnen verwekken, waarbij die in Duitschland van den laatsten tijd slechts kinderspel schijnen, de moeite van het noemen niet waard.

— Heeft U zelf bewijzen?

— Neen. Ik heb getracht ze in handen te krijgen. Ik heb inbrekers in haar huis gestuurd. Een hunner werd gedood door den electrischen stroom, de ander half verscheurd door een woesten waakhond. O, zij is sluw, vastberaden en tot alles in staat!

Ahasverus floot zachtjes, en zei nadenkend:

— Dat schijnt dus een katje te zijn, dat men niet zonder handschoenen aanpakt. Wel, ik heb lust om met haar kennis te maken!

— Als die kennismaking dan maar uitloopt op haar dood! hernam mijnheer Black grimmig. Liederen zooals zij moest men als dolle honden mogen afmaken. Zij vergiftigen de maatschappij en brengen de smetstof in een gezond lichaam!

Ahasverus wierp den ander een zonderlingen blik toe, en zeide, half in zich zelf:

— Ik geloof niet dat het lichaam zoo heel gezond is. Maar dat daargelaten. Geef mij haar nauwkeurig adres. En voor wij verder gaan — wie of wat waarborgt mij, dat ik inderdaad de som zal ontvangen, die gij op haar hoofd stelt?

— Het is waar, je hebt volstrekt geen reden, om mij te vertrouwen, hernam mijnheer Black. Je schijnt mij zeer schrander toe, en je hebt natuurlijk al begrepen, dat mijn naam niet Black is.

De ander vergenoegde zich, zijn schouders op te halen, en de man tegenover hem ging voort:

— Je behoort eenige zekerheid te hebben. Daarentegen zal ik je waren naam moeten weten. Ik zal dan op jouw naam het bedrag storten bij een bank, en je kunt het daar afhalen, zoodra ik het bericht gelezen heb, dat Ilona Etchevary dood is.

Ahasverus stak een sigaret tusschen zijn lippen en het volgende oogenblik streek hij snel een lucifer aan.

De rosse gloed verlichtte voor korten tijd het gelaat van de twee mannen. Toen blies hij een dikke rookwolk uit, doofde de lucifer,

stond rustig op, en zei:

— Ik zie er van af. Ik geloof niet dat ik de man ben, dien gij zoekt.

Mijnheer Black was eveneens opgestaan, en zijn stem klonk schor, toen hij zei:

— Ben je soms laf, oude man?

— Neen, dat geloof ik niet — laten wij zeggen dat ik vijfhonderd pond sterling toch wel wat weinig vind voor het leven van een mensch, mijnheer — mijnheer Black.

— Mijn lastgever wil tot zevenhonderd pond gaan!

— Dat is heel aardig van Uw lastgever, maar ik blijf weigeren! Ik wil U de waarheid wel zeggen — het was alleen nieuwsgierigheid na de ontvangst van Uw briefje die mij hierheen dreef, en die mij bewoog U tot het einde aan te hooren. Sluipmoord, mijn waarde heer, is het verachtelijkste wat er bestaat, en de man die er voor wil betalen is een schurk. Ik heb de eer U te groeten, graaf Percy Macload.

Mijnheer Black slaakte een doffen kreet, en bracht de hand naar zijn zak.

— Je hebt me herkend, oude gek, bracht hij er met moeite uit?

— Bij het licht van mijn lucifer! Het is een nadeel voor U, graaf, dat gij een gezicht hebt, dat lang in de herinnering blijft!

— En je gelooft, schurk, dat je hier levend wekomt, na wat ik je heb toevertrouwd, nu je weigert, en nu je weet wie ik ben?

De hand kwam uit den zak te voorschijn, en omklemde een klein voorwerp met een metaalhard glans.

Maar voor hij van de kleine browning gebruik had kunnen maken, was Ahasverus terzijde van de tafel getreden, en stak bliksemsnel zijn gebalde vuist uit.

De man rolde bewusteloos in een hoek, en zijn wapen viel kletterend op den vloer.

Ahasverus keek even naar de zwarte gedaante op den vloer en bukte zich toen om het wapen op te rapen. Hij wilde het reeds in zijn zak laten glijden, toen hij zich bedacht, een stukje papier te voorschijn haalde, en daarop met potlood het merk en het fabrieksnummer van het wapen noteerde, dat hij vervolgens op de tafel neerlegde.

Zonder zich verder om mijnheer Black te bekommeren, ging hij rustig het vertrek uit, daalde het trapje af, en ging door de gang weer de straat op, langs de deur van de gelagkamer die op een kier stond.

Hij stak de straat over, maar toen hij halverwege was ongeveer, bleef hij plotseling stil

staan. Een eind verder in de straat stond een voertuig dat hij als goed Londenaar onmiddellijk herkende. Het was een patrouillewagen van de politie, waarmede men ook wel gevangenen transporteert.

Dit was nauwelijks tot hem doorgedrongen of de deur van Jake Rednose's kroeg vloog rinkelend open, en twee sterke politieagenten worstelden zich naar buiten, met Jim Tiger tusschen zich in, die zich woedend verzette, terwijl Jolly Mary zich krijschend vastklampte aan den arm van een der agenten, terwijl een derde haar trachtte los te rukken. Daarachter kwamen nog meer agenten en eenige café-bezoekers, en dat alles golfde heen en weer, van links naarrechts, als een wild bewogen zee, totdat een der agenten er op praktische en afdoende wijze een einde aan maakte, door den spartelenden inbreker met zijn gummiknuppel op het hoofd te slaan, niet zonder hem eerst zijn pet te hebben afgenomen. Dat was dus zeker een agent, die ervaring had van de hardheid Tigers schedel. De slag kwam goed aan, en Tiger werd van een worstelend mensch plotseling een soort van levende zoutzak, dien de agenten op een drafje naar de wachtende auto voerden.

Jolly Mary scheen veel lust te hebben, den agent met den knuppel aan te vliegen, maar de jeugdige Pola, die eveneens naar buiten was gekomen, wist haar te kalmeeren, en het wijnhuis weer binnen te voeren.

Pas toen hij de patrouillewagen zag wegrijden liep Ahasverus verder.

Op den hoek van het volgende slop stond een man, die de kleederen van een sleepbootkapitein droeg, en met dezen man wisselde hij in het voorbijgaan snel en op zachten toon eenige woorden.

Toen hij de kroeg van Jake Rednose binnentrad, heerschte daar een geregeld opstand, en het middelpunt daarvan scheen de man te zijn, die met Ahasverus aan hetzelfde tafeltje gezeten had.

Vier of vijf kerels stonden dreigend om hem heen, en schreeuwden hem woedende woorden toe, met opgeheven vuist.

Maar niet zoodra hadden ze Ahasverus gezien, of er viel een stilte, en „Lange Joop” trad langzaam op hem toe, zijn rechter vuist gewapend met een boksebeugel, zijn hoofd gebogen, en zijn kleine oogen loenzend van giftige haat en wraakzucht.

Op doffen toon begon hij :

— Weet jij er misschien meer van, zeg,

zwerver ? Ben je er goed voor betaald, voor je gemeene streek ?

— Neem mij niet kwalijk, waar gaat het over ? vroeg Ahasverus zeer kalm.

— O, weet mijnheer dat niet ? Dan zal ik mijnheer even inlichten ! Tiger was de eerste maal vrijgelopen, toen de klabakken naar hem kwamen zoeken, en hij kwam weer binnen, en een kwartier later kwamen de blauwe jongens al weer hier, maar toen was er niemand aan de deur om Rednose te waarschuwen. En hij werd gesnapt. Wat was dat voor een briefje dat ze jou kwamen brengen ?

Ahasverus trok zijn wenkbrauwen hoog op, en antwoordde uit de hoogte :

— Dat gaat je geen steek aan, jij magere ezel ! Maar laat ik je zeggen, dat ik niets te maken heb met de arrestatie van Tiger, evenmin als mijn vriend.

In hevige woede schreeuwde „Lange Joop” :

— Je liegt, oude schelm ! Ik verdenk jou al lang met je smoesjes, met je stiekeme manieren ! Jij bent de klabakken gaan waarschuwen, en jij hebt de wachtpost van de deur weggevoerd ! Ik zal jou laten zien, hoe we hier verklikkers behandelen !

Hij hief de hand op met het gevaarlijke, puntige wapen, om er den ouden man mee in het gelaat te slaan, maar zoover kwam hij niet, want tot zijn groote verbazing vond hij zich zelf een seconde later terug bij den poot van een tafel, met een dik gezwollen oog dat hem heftig pijn deed, en een neus, die niet meer volkomen recht was.

Maar dit was dan ook het sein tot een algemeen gevecht en zes of zeven mannen, vrienden van Tiger, keerden zich, sommigen zelfs met messen gewapend, tegen Ahasverus en zijn makker, die er in geslaagd waren, zich bij elkaar te voegen.

En tot hun stomme verwondering zagen de matrozen en de andere bezoekers hoe die schijnbaar zoo gebogen en oude man vocht als een schooljongen, met bliksemsnelle uitvallen, die ook altijd raak waren, en handige ontduikingen.

Zijn vriend gaf hem maar heel weinig toe, en de eerste, de beste slag dien hij toebrecht, retireerend naar de straatdeur, velde een dikken kerel, met een rooden kop die het hardst van allen schreeuwde en hem op een messteek had willen onthalen.

Al vechtend wisten de twee mannen zich een weg te banen tot dicht bij de deur, maar er voegden zich steeds anderen bij de aanvallers, om hunne gedunde gelederen weer aan te

vullen, en het zou waarschijnlijk niet al te goed zijn afgeloopen met de twee strijdenden, toen eensklaps de straatdeur geopend werd, en een vrouw op den drempel verscheen, die een oogeblik, onder het langzaam uitblazen van een geurige wolk sigarettenrook, den strijd gadesloeg, totdat er iemand van de aanwezigen schreeuwde :

— Ilona !

Als bij tooverslag hield het gevecht op.

Iedereen keek naar de vrouw. Ook Ahasverus en zijn vriend hadden zich omgewend. Nu, zij was de beschouwing overwaard, het prachtige schepsel, dat daar nu zeer langzaam binnenschreed, alsof zij zich daar thuis gevoelde, en toch droeg zij kleederen die een fortuin moesten hebben gekost, en fraaie juweelen in het goudblonde haar en om den gevulden hals.

Ahasverus herkende haar onmiddellijk uit de beschrijving van mijnheer Black.

Het kon niemand anders zijn dan Ilona Etchevary, de vampier.

Zij was inderdaad groot, slank, en toch ook gevuld, haar armen waren van een onberispelijken vorm, zacht en blank.

Het gelaat, schoon als van een Grieksche Godin, vertoonde geen spoor van die kunstmatige hulpmiddelen tot verfraaiing, gelijk ze maar al te veel gebruikt worden door de moderne vrouw — geen afgeschoren wenkbrauwen, geen blauw gemaakte oogleden, geen rood op de lippen, niets van dat alles.

De oogen waren zeldzaam groot en groengrijs.

Die vrouw had slechts één gebrek, en dat school juist in die prachtige oogen, die een weinig te ver van elkander afstonden, en aan het gelaat een uitdrukking van koele wreedheid konden geven. Haar lippen waren geklemd om het mondstuk van een lang, gouden pijpje, en zij bleef daar langzaam aan trekken, en rookwolkjes uitblazen, zonder een woord te zeggen, en de oogen steeds gericht houdend op Ahasverus totdat zij vlak voor hem stond.

De groengrijze oogen dwaalden voor een korte poos over zijn gelaat en zijn gestalte, nu weer gebogen en slap, en nu pas begon zij te spreken, en zei afgemeten :

— Voor een ouden man vecht je bijzonder goed, vriend. Ik maak je mijn compliment. Een beroepsbokser zou het je niet verbeteren. Apropos — ik vestig er je aandacht op, dat in het heetst van den strijd je pruik een beetje is verschoven....

Het was al stil, zooals gezegd, maar nu had men werkelijk een speld kunnen hooren vallen. Ahasverus bleef zeer kalm, en een glimlach gleed over zijn gelaat, toen hij de hand naar zijn hoofd bracht, naar zijn haren tastte, en toen kalm sprak :

— Ik geloof dat gij gelijk hebt, mevrouw. Er is iets niet in orde, daarboven op mijn hoofd. En daar ik een hekel heb aan halfheid, zult U mij toestaan, Ilona Etchevary, deze onschuldige vermomming, maar liever geheel weg te doen, en mij aan U voor te stellen. Ik ben John Raffles.

Wilt U Uw vriend of U zelven
een welkom geschenk geven, koop dan een
blikken doos DUBEC van 50 of 100

HOOFDSTUK III.

NADERE KENNISMAKING.

Er waren in dat kleine wijnhuis slechts weinigen, die geen kreet slaakten, hetzij van verbazing, hetzij van woede op het hooren van dien gevreesden naam.

Alleen Ilona bleef volkomen kalm, en scheen niet al te zeer verbaasd te zijn.

Zij keek naar het glanzend zwarte haar van den man, die zooveen gesproken had, naar het eventjes grijzen van de slapen naar de gestalte, die plotseling geheel veranderd scheen te zijn, en nu kaarsrecht was, zooals men kijkt naar een mooi renpaard en zeide toen, terwijl een glimlach voor een kort oogenblik haar schitterend witte tanden toonde :

— Dat is wel zeer toevallig, mijnheer Raffles ! Het is mij zeer aangenaam, kennis met U te maken ! Hoe wist U mijn achternaam ? De vrienden hebben mij zooveen alleen door het uitroepen van mijn voornaam begroet !

— Iedereen die zin heeft voor romantiek, kent U ! zeide Raffles hoffelijk. En dan — men had mij U beschreven.

De oogen werden nog grooter, en verkregen plotseling een uitdrukking, die aan het gelaat een demonische uitdrukking gaven. De pupillen schenen grooter te worden, de blik had iets starends. De vrouw kwam nog wat dichterbij Raffles staan, en hernam, zachter sprekend :

— Die „men” heeft een zeer bepaalden naam niet waar ? Luidt die niet Mijnheer Black — of nog liever graaf Percy Macload ?

Misschien was Raffles op veel verdacht, maar

zeker niet hierop. Hij deed onwillekeurig een stap achteruit, en keek Ilona scherp aan.

— U shijnt wel een en ander te weten ?

— O, een kleinigheid ! Een bagatel — bijna even onbeteekenend als het bedrag van vijfhonderd pond, dat die „men” je geboden heeft om mij te doen verdwijnen ! Ik vind het aardig van je, dat je geweigerd hebt !

— Mijn compliment ! zeide Raffles, met iets van bewondering in zijn stem en zijn blik. Ik moet zeggen dat U over een voortreffelijken inlichtingsdienst beschikt. De jongen van het briefje zeker ?

Ilona haalde de mooie schouders op, en zeide onverschillig :

— Wat komen de bijzonderheden erop aan ? Laat het voldoende zijn dat ik het weet. Ik verdacht mijn kleinen Percy al eenigen tijd van ondeugende plannen. Hij zou het zelf graag hebben gedaan, het werkje dat hij jou heeft opgedragen, als hij maar gedurfd had ! Maar hij is vreeselijk taf, onze kleine schoft. Zeg mij eens, waarom weigerde je eigenlijk ? Maar hoe dom van mij, om zooiets te vragen ! Vijfhonderd pond is immers genoeg voor een man als John Raffles een peulschilletje ! Maar veronderstel eens dat hij vijfduizend geboden had ?

— Raffles wierp haar een koelen blik toe, en zeide afgemeten :

— Ik wil aannemen, madame, dat gij spot, of gij hebt nooit van mij gehoord !

— Toch wel — bij herhaling !

— Dan moet men U verkeerd hebben ingelicht, anders zoudt U kunnen weten, dat John Raffles geen menschen doodt uit winstbejag.

Zij was nog dichter bij hem gekomen, en scheen hem nu met bijzondere aandacht op te nemen. Na eenige oogenblikken zeide zij peinzend :

— Ik zou graag willen weten hoe je er uit zag zonder die grimeering. Ik moet zeggen dat zij voortreffelijk is. Maar soms verraden je oogen je. Door hun schittering, bedoel ik. Oude mannen hebben niet zulke schitterende oogen. Ik zag het al, terwijl je vocht. Hoe luidt nu je oordeel over me ?

— U is een zeldzaam schoone vrouw — als U dat bedoelt, madame !

— Dat weet ik wel, hernam zij rustig. Maar geloof je, wat die man je in het opkamertje van Dan Pearl over mij heeft gezegd ?

— Woord voor woord ! antwoordde Raffles kalm.

Ilona verbleekte, en deed een stap achteruit :

— Zonder bewijzen ?

— Ja, zonder bewijzen.

— Weet je wel dat ik daarin een groote belediging zou kunnen zien ?

— Alleen als het niet waar is !

Zij lachte even, maar op een vreugdelooze wijze, blies hem een rookwolk in het gezicht en zei :

— Goed opgemerkt ! Nu, het is niet waar — ik word valsch beschuldigd !

De man en de vrouw keken elkander een oogenblik zonder iets te zeggen aan. Raffles had zijn oordeel al gevormd. Zij was een gevaarlijke, door haar schoonheid nog meer te duchten vrouw, een avonturierster, die voor niets terugdeinsde. En zij las in zijn oogen zijn gedachten, en hare trekken verhardden zich, en in haar oogen kwam een gevaarlijke gloed.

Zij wipte het eindje sigaret uit het gouden pijpje, deed het in een fraai étui, liet dit in een handtasch glijden, een zeer kostbaar voorwerp, uit gouden schakels gemaakt, en dat alles zonder iets te zeggen, maar hem steeds aanzien.

Eensklaps vroeg zij :

— Ik ben zonder geleide, Raffles. Maar mijn auto wacht buiten. Zou je mij naar huis willen vergezellen ?

— Pardon, madame, het aanbod is zeer verleidelijk, maar ik kan in deze zwerversge-daante onmogelijk plaats nemen naast een zoo bevallige vrouw in zulke dure kleederen. Gij

zoudt er van huiveren, als ik U bekende, tot hoever mijn imitatie van een werkelijken daklooze wel gaat !

Zijn stem had eenigszinsspottend geklonken, en dat was Ilona niet ontgaan.

Haar oogen kregen een duistere uitdrukking, en haar stem had een sissenden klank, toen zij zacht zeide, nu vlak bij hem staande :

— Je durft heel wat, Raffles ! Het is duidelijk dat je mij nog niet goed kent. Nog nooit heeft een man het gewaagd, te weigeren, als ik hem onderscheiden wilde met mijn vriendschap !

Raffles haalde de schouders op, en zeide :

— Ik stel mij niet met die mannen op een lijn, madame. Het is mogelijk dat wij nog eens met elkander in aanraking zullen komen — maar dan zal ik dat tijdstip zelf vaststellen. Voor dat gij gaat — is het Uw voornemen, iets te ondernemen tegen graaf Percy Macload ?

— Dat zal van hem zelf afhangen ! antwoordde zij kortaf. Maar over die dingen laat ik mij nooit uit — tenzij tegenover vrienden. En als ik het goed begrijp, weiger je, mijn vriend te zijn !

— Madame, ik kies mijn vrienden het allerliefst zelf ! antwoordde Raffles, met eenbuiging. Ik zal U met mijn vriend tot aan Uw auto vergezellen, en ik kan daarbij niet nalaten, wie gij dan ook zijn moogt, mijn bewondering uit te spreken over den moed, waarmede Gij U hebt begeven temidden van dit gespuis !

— Ik ben niet bang ! zeide zij eenvoudig. Laten wij dan gaan.

Het drietal stond reeds bij de deur, toen er een zware stem ergens midden in de gelagkamer klonk, die lui riep :

— Een oogenblikje !

Het drietal stond weer stil

Het verdergaan viel trouwens moeilijk, want voor de deur stonden een drietal kerels, die vastbesloten schenen te zijn, dien post niet te verlaten, en waarvan er een gewapend was met een ouderwetsche bulldog. Maar die in ieder geval geladen scheen te zijn. De tweede had een met lood bezwaarden knuppel in de hand, en van den derden wist men niet, welke verrassingen hij voor zijn tegenstander bewaarde, want hij had beide handen in de broekzakken gestoken.

Ilona had haar prachtige wenkbrauwen hoog opgetrokken, en scheen meer verbaasd dan vertoorn over dit oponthoud.

— Wie heeft daar gesproken ? vroeg zij langzaam.

Een groote kerel maakte zich los uit een groep.

je mannen met duistere gezichten, en trad naar voren.

Hij had breede kaken, een laag voorhoofd, vuurrood haar en diep in het hoofd liggende, kleine, boosaardige oogen.

Hij was vrij goed gekleed, beter althans dan zijn makkers, en hij zag er ongeveer uit als een goed betaald beroepsbokser.

Hij had de vuisten gebald en begon nu te spreken :

— Ik heb gesproken, Ilona. Je kent mij zeker wel : Owen Grey.

— Zooeven was je hier niet, Owen, zeide Ilona rustig.

— Dat is zoo, ik ben daarnet binnen gekomen — jij zult wel weten van waar, maar de jongens hebben mij al op de hoogte gebracht, die man daar is John Raffles, niet waar ? Hij is tenminste zoo dom geweest, om het zelf te erkennen. Maar wij zullen niet even dom zijn, door hem kalm te laten gaan, nu wij hem in onze handen hebben ! En voor ik verder ga — het is een beleefd verzoek van me — ik zou die matrozen daar in den hoek wel willen verzoeken, op te hoepelen. Hun vertering zal betaald worden. Wij blijven hier liever onder elkaar en hebben een zaakje op te knappen, waarbij we liever geen vreemden hebben !

Reeds tijdens het gevecht waren verscheidene bezoekers weg gevlucht, en de drie of vier zee-lieden die er nog waren, schenen niet veel lust te hebben, te blijven in een vertrek, waar hun aanwezigheid blijkbaar zoo hinderlijk was. Die wensch om heen te gaan werd niet weinig versterkt door de dreigende blikken, die hun van alle kanten werden toegeworpen — maar vooral door de verpletterende meerderheid van de andere partij !

Zij stonden dus zwijgend op, en de mannen bij de deur maakten een weinig plaats om hen door te laten.

Nauwelijks was de deur weer gesloten of Owen Grey vervolgde :

— Zie zoo, nu zijn wij onder elkaar ! Ik ken menschen, mijnheer Raffles, die niet eens zoo-veel woorden zouden verknoeien, en je eenvoudig zouden neerschieten. Je staat heel wat van mijn vrienden in den weg. Maar ik zal me vergenoegen, er een politiezaakje van te maken ! Je bent hier en je blijft hier — en straks kun je eens meegaan in denzelfden wagen, waarin je dien armen Tiger hebt laten wegvoeren !

De oogen van Raffles bliksemden toen hij zeide :

— Ik heb zooeven reeds gezegd, kerel, dat ik met die arrestatie niets te maken heb. Een ander moet dat gedaan hebben. En ik zou je aanraden, mij op mijn woord te gelooven, want ik ben prikkelbaar op dat punt !

— Nu mijnentwege, dan heeft een ander het gedaan ! hernam Owen norsch. Maar in ieder geval ben jij John Raffles, je hebt je bij ons ingedrongen, je bent een der gevaarlijkste vijanden van de „Bende der Raven”, waartoe ik ook behoor, en nu we je hebben, maken we je onschadelijk ! En de losprijs die op je hoofd is gesteld, vijfduizend pond, als ik me niet vergis, die zullen we eerlijk deelen, ha ha ! Rednose, je hebt immers een telefoon ?

Voor de waard had kunnen antwoorden trad een klein, mager mannetje met een gezicht zoo scherp als een scheermes en zonderling lichtende bijna kleurlooze oogen naar voren, en zei met een stem, die sneed als een mes :

— Wacht eens een oogenblikje, Owen ! Jij praat van een arrestatie, en je vergeet iets ! Je vergeet een heel voornaam ding, Owen ! Die man daar is niet alleen een verrader, die hier vaak heeft rond gezworven, en te veel van ons weet — hij weet nog iets anders, dat van het grootste gewicht is, of ik moet mij al sterk vergissen !

— Wat is dat ? vroeg Owen grimmig.

— De geheime uitweg ! Zie je, dat had je vergeten. Arresteeren ze hem, dan zal hij dadelijk den boel verklappen, en op een goeden dag komen de klabakken ons hier overvallen, en dan zal er heel wat worden ontdekt ! Misschien weet hij zelfs wel tot waar enkele van onze sluipgangen leiden !

— Op een prik ! zeide Raffles zeer kalm.

Het gelaat van den kleinen man vertrok op vreeselijke wijze, en hij tastte zenuwachtig in zijn zak rond.

Schor bracht hij er uit :

— Met die woorden heb je je doodvonnis uitgesproken, Raffles ! want ik noem den man, die je levend van hier laat vertrekken, een gek !

Owen wilde iets zeggen, toen plotseling de heldere, metalen stem klonk van Ilona, die toornig uitriep :

— Mag ik jullie eraan herinneren, dat ik hier ook nog ben ? Heb ik dan niets meer te zeggen, honden die jullie bent ? Word ik niet meer geraadpleegd ?

De kleine man keek haar op een gluiperige wijze aan, en zei :

— Je bent geen lid van onze bende, Ilona

Etchevary. Wij zijn je volstrekt geen verklaringen verschuldigd. Ik ontken niet, dat sommigen onzer voor je kruipen als slaven, maar ik ben van een ander slag. Vrouwen kunnen mij gestolen worden. Het gaat hier om hooge belangen. Die man daar kent geheimen, die sommigen onzer aan de galg zouden kunnen brengen — en wij zouden hem laten gaan, wij zouden hem in staat stellen, te babbelen? Nooit, zoolang ik nog een voet voor den ander kan zetten!

Hij sprong als een tijger op Raffles toe, en een lang dolkmes flitste in zijn hand.

Raffles wankelde heel even onder den onverwachten schok, maar het volgende oogenblik slingerde hij zijn aapachtigen tegenstander van zich af, zooals een buffel den panter afschudt die hem besprongen heeft.

— Slaat hem neer! gilde de kleine man, nog op den grond liggend. Jullie oude wijven, waarom blijven jullie daar staan?

— „Little Titch” heeft gelijk! schreeuwde een andere man, verschrikkelijk scheel, en met een lidteeken dwars over zijn linker wang. Hier helpen geen halve maatregelen! De baas zou het ons kwalijk nemen, als wij hem levend hadden laten gaan.

Dit scheen het sein te beteekenen voor een onverwachten en plotseligen woesten aanval.

Niemand lette meer op de luide bevelen van Ilona, die doodsbleek achteruit was geweken, en een tiental mannen stormden op Raffles en zijn trouwe vriend Charles Brand toe, die hen onverschrokken afwachtten.

Maar het bleek spoedig, dat ditmaal de partijen in 't ongelijk waren.

Sommigen van de kerels hadden revolvers, en anderen waren gewapend met messen en knuppels.

Owen was de eenige die er zich niet mee scheen te willen bemoeien, en met gekruiste armen bij het buffet ging staan, waarachter Jake Rednose als een bezetene stond te tieren, want hij was de beschermer der boeven, maar hij hield volstrekt niet van zulke buitensporigheden, die tengevolge konden hebben, dat zijn zaak gesloten, en hij zelf gearresteerd werd.

Brand schoot zijn revolver tweemaal af, en wist twee aanvallers te verwonden, maar toen werd hij zelf aan den rechter arm gekwetst; en het wapen ontviel hem.

Raffles zelf had geen vuurwapen bij zich, en verdedigde zich met een zwaren stoel.

Maar eensklaps, juist terwijl de man met het lidteeken zijn dolk ophief om toe te stooten,

vloog de deur open, en de bewakers daarvan vielen om als kegels, er kraakte een schot, en de man met het lidteeken zakte in elkaar, zwaar gewond.

Het was James Henderson, de reusachtige chauffeur van den grooten avonturier, die daar zoo plotseling was binnen getreden, en wiens komst zeer korten tijd een einde maakte aan den strijd. Hij schoot slechts één keer, want hij hield niet van revolvers, en zijn vuisten, hard als mokers, deden de rest van het werk.

En zij deden het zoo goed, dat binnen enkele tellen een vijftal aanvallers den vloer maten, niet meer in staat om zich op te richten.

Drie of vier anderen, als het ware door een panischen schrik bevangen, zochten hun heil in de vlucht, en verdwenen op een zeer geheimzinnige wijze ergens in de buurt van het buffet, waar een donkere hoek was.

Owen Grey was een van de eersten, die op deze wijze het veld ruimden. Hij was een voorzichtig man, hij wist een toestand snel en scherp te doorzien, en hij begreep, dat de kansen geheel gekeerd waren, en in het nadeel van zijn vrienden.

Er bleven er nu nog een half dozijn over; maar die hadden hun revolver weggeworpen of hun mes opgestoken, en stonden nu zwijgend op een hoopje, zonder iets te zeggen of te doen.

Raffles die volmaakt kalm was gebleven, richtte zich tot Ilona, en zeide met zijn hoffelijksten glimlach:

— Het doet mij leed dat wij U dit onaangename schouwspel niet konden besparen, madame. Maar het ging niet anders. Gij ziet dat de weg vrij is. Mogen wij het genoegen hebben?

De vrouw wierp hem een raadselachtigen blik toe, waarin bewondering en woede om den voorrang streden, en toen wendde zij zich zwijgend om, en liep haastig op de deur toe, en Raffles volgde haar, terwijl Brand en Henderson de achterhoede uitmaakten.

En geen van de boeven dacht er zelfs aan, het te beletten.

Snel liep het viertal de morsige straat af, somber en smal, totdat zij, een vijftigtal meters verder op den hoek van een bredere straat een prachtige limousine ontwaarden, waar achter het stuurwiel een negerchauffeur gezeten was.

Hij wilde dadelijk van zijn plaats komen, maar Ilona beval norsch:

— Blijf daar, Rufus.

Zij zelve opende een der portieren van den

prachtigen ruimen wagen, zette een voet op de treeplank, en vroeg zacht, haar gelaat dicht bij dat van Raffles :

— Je wilt mij niet vergezellen, Raffles ?

— Neen, Madame. Ik verander nooit een eenmaal genomen besluit. Maar ik zal U komen bezoeken. Wanneer dat zal zijn, kan ik nog niet zeggen — maar het zal waarschijnlijk spoedig zijn.

— Ik houd je aan je woord, zeide zij zacht. Luister eens, wat ik zooeven zeide van mijn onschuld in de zaak van Percy Macload was niet waar.

— Ik heb daar geen oogenblik aan getwijfeld, madame !

— En laat hij zich voor mij in acht nemen, en mij niet tot het uiterste brengen — want mijn hand is niet groot, maar met die hand kan ik hem maken en breken !

Zij stapte in, liet zich in de kussens vallen, en Raffles sloot het portier met het zwaar vergulde handvat.

De motor begon zacht te spinnen, en de fraaie limousine gleed geruischloos weg in de duisternis.

DUBEC

Geen ander merk telt zooveel trouwe rookers

HOOFDSTUK IV.

HARD TEGEN HARD.

Drie nachten later, het was twee uur, lag Ilona Etchevary in het prachtige bed van rozenhout en zilver, dat zij had laten koopen op een veiling te Parijs.

Het had behoord aan een van de meest beroemde Courtisanes van het tweede Keizerrijk, en oorspronkelijk had het meer dan 100.000 francs gekost.

Het stond op een soort van verhooging, en in het midden van een der smalle wanden van een zeer groot en weelderig gemeubeld slaapvertrek..

Dat vertrek maakte weer deel uit van de waarlijk vorstelijke woning der intrigante, gelege in Drury Lane.

Wij doen beter van een huis te spreken, want dat was de woning inderdaad. Het was een van die oude heerenhuizen, aan alle zijden door een tuin omringd, die ook te Londen, waar iedere centimeter gronds goud waard is, hoe langer hoe schaarscher beginnen te worden.

Het had slechts drie verdiepingen, en het stond er nog juist zoo, als de bouwmeester het in het begin van de achttiende eeuw had neergezet.

Het huis telde, vier en twintig vertrekken en Ilona kende daar zeker tweederden ternauwernood van.

Van de overige had zij een ontvangsalon, een muziekkamer, een eetzaal, een slaapkamer laten maken, en dan was er nog een badkamer, geheel van marmer, het werk van een kunstenaar, die duizenden ponden sterling had moeten kosten.

Ilona sliep volkomen rustig, toen zij plotse-ling gewekt werd door een zeer licht gerucht in haar onmiddellijke nabijheid.

Zij was dadelijk klaar wakker, kwam overeind zitten, trok de lade open van een kleine tafel naast het hoofdeinde, en nam er een fraaie revolver uit, een echt dameswapen, maar dat er niet minder bruikbaar om was.

De groote slaapkamer was zwakjes verlicht door een drietal elektrische lampen van matglas in albasten kommen, die op groote hoogte van de zoldering hingen.

Maar toen ze den vinger op den schakelaar legde, die zich vlak bij een der bedstijlen bevond, straalde het vertrek in licht.

Op hetzelfde oogenblik slaakte zij een zachten kreet, en keek strak naar den man in elegant avondtoilet die op nauwelijks drie meter afstand in een gemakkelijken stoel zat of liever lag, met zijn beenen over elkaar geslagen, en de toppen van zijn blanke vingers tegen elkander gedrukt.

Hij leek een jaar of veertig te zijn, misschien iets ouder, en hij had een fraai geteekend gelaat, dat Ilona eenigszins bekend voorkwam, zonder dat zij echter voor zich zelf kon uitmaken, waar zij het eerder gezien had.

Een onberispelijk gesneden rokcostuum omhulde de krachtige gestalte van den man.

Zoodra het licht was, kwam hij vooroverzitten, glimlachte, en zeide zacht :

— Ik had je beloofd, Ilona, dat ik je zou komen bezoeken, en hier ben ik !

— John Raffles ! zeide de vrouw met gesmoorde stem, en even beefde de revolver in haar vingers.

Raffles zag het onmiddellijk en zei rustig :

— Ik zou dat wapen maar weer in de lade leggen. U kunt er toch niets mee uitrichten. Reeds een kwartier geleden heb ik er de kogels uitgehaald.

Ilona overtuigde zich niet eens hiervan. Zij wist dat Raffles de waarheid sprak. Zij legde het wapen weder in de lade, zonder den blik van Raffles af te wenden, en toen kwam zij als een slang uit het reusachtige bed glijden, en zat daar nu op den rand, gekleed in een pyama van diep roode zijde.

— Komt het uur van een bezoek U niet wat zonderling voor ? vroeg zij tenslotte, uiterlijk rustig, maar met een zonderlinge trilling van haar wimpers.

— Inderdaad is de tijd voor een gewoon beleefdheidsbezoek wel wat ongunstig, bekende Raffles hoffelijk, maar ik kan helaas niet altijd zelf beschikken over mijn tijd, noch de omstandigheden dwingen. Om bepaalde redenen was ik wel genoodzaakt dit late uur voor lief te

nemen — of het vroege, zooals gij wilt.

Zij liet een kort lachje hooren, en zei :

— Ik geloof dat ik het al begrijp ! Je komt mij bestelen !

— Het is een ruw en al te krachtig woord, madame, dat ik U niet wil nazeggen ! Overigens — kunt gij met de hand op het hart verzekeren dat gij al Uw geld door eerlijke middelen hebt verkregen ?

— Zedepreken ? vroeg Ilona spottend. Klinken die niet wat vreemd in jouw mond, mijnheer mijn collega ?

— Zijn wij dat wel werkelijk ?

Raffles had haar ernstig aangekeken, en vervolgde :

— Ik geloof niet dat ik op Uw vraag bevestigend kan antwoorden, Ilona Etchevary. Zeker, ik heb schatrijke medemenschen bestolen — maar daarin was altijd iets van fair play, van ridderlijkheid. Ik geloof dit gerust van mij zelf te mogen zeggen. En daarenboven — ik heb nooit voor mij zelf gestolen. Maar het is nutteloos, daarover met je te praten. Dus om kort te gaan — ik heb je inderdaad een bezoek gebracht, om een paar dingen in handen te krijgen, die ik gaarne zou bezitten — onder andere je kostelijke juweelen.

Het vak schijnt lucratief te zijn !

— Ik heb niet te klagen ! zeide Ilona langzaam. Vertel mij eens, is het indiscreet als ik vraag, hoe je hier levend bent binnengekomen ? Vroegere bezoekers hebben dat met den dood of een zware verwonding moeten bekoopen.

— Je hebt zeker het oog op je elektrische inrichting en je waakhond ?

— Ja, en dan spreek ik nog niet eens van mijn bedienden en de grendels op de deuren van deze kamer !

— Wel, ik zou al een heel treurig sujet zijn, als ik niet wist hoe men die elektrische versperringen kan opruimen ! Ik was gewaarschuwd en ik heb den stroom weten af te leiden. Wat je waakhond betreft, die altijd in den tuin loopt — het goede dier slaapt rustig, en zal in de eerste dagen wel niet wakker worden ! Dit veroorzaakte het !

Raffles stak de hand in zijn zak, en haalde er een klein voorwerp uit, dat er uitzag als een kinderpistooltje.

— Met dit kleine ding, van mijn eigen vinding, heb ik je wolfshond van verre een houten doren in het lichaam geschoten, gedrengd in een bedwelmende stof. Het wapen maakt geen geraas hoegenaamd, en de stof werkt oogblikkelijk ! Voor zoover ik weet slapen je be-

dienden heel rustig, want ik ben het niet gewend om leven te maken, en wat de grendels op je deuren betreft — zooals je ziet, zitten die nog alle op hun plaats !

Er waren drie deuren in de kamer, en Ilona zag tot haar groote verbazing dat geen van de grendels terug geschoven was, en dat de sleutels nog in de sloten staken.

— In 's hemelsnaam — hoe ben je hier dan binnengekomen ? Een je een toovenaar ?

— Dat nu juist niet — maar ik bezit een grondige kennis van een groot aantal oude heerenhuizen in het westen van deze stad, en ik heb eenvoudig gebruik gemaakt van dien prachtigen, wijden schoorsteen, die jullie moderne menschen ten onrechte niet meer gebruikt en vervangt door een afschuwelijke centrale verwarming ! Die koker was zoo wijd, dat ik mij zelfs niet heb vuil gemaakt, afgezien van een paar roestvlekjes op den ouden regenmantel, die mij bij zulke gelegenheden altijd trouw pleegt te dienen.

Ilona bleef hem geruimen tijd zwijgend aanstaren, en zei toen :

— Weet je wel, dat je een heel bijzonder man bent, Raffles ?

— Het is mogelijk — ik heb een vriend die dat ook zegt — maar ik zelf geloof het niet. Ik kan er niets bijzonders in zien. Mijn beroep eischt, dat ik al mijn kleine ondernemingen zeer zorgvuldig voorbereid, en dat doe ik dan ook. Dat is eigenlijk alles. Niets aan het toeval overlaten, dat is mijn devies !

— De bladen zwijgen daar liefst over — maar ik meen te weten, dat je viermalen gesnapt bent ?

— Vijf malen ! Tweemaal door eigen domheid, driemaal wegens onmogelijk te voorziene omstandigheden. Je wilt natuurlijk doen uitkomen, dat ik dan toch niet onfeilbaar ben ! maar ik antwoord je met de bekende spreuk, dat zelfs Homerus wel eens een tukje deed ! Mij dunkt dat dit voldoende is bij wijze van inleiding. Waar berg je je juweelen ?

— Je hebt ze dus nog niet ? vroeg Ilona haastig.

— Ik heb eenige kleinigheden verzameld op mijn korten tocht door je huis, maar dat loont de moeite niet. Je moet veel meer hebben. Maar dat kan ik niet vinden. Geheime bergplaatsen soms ?

— Dat kon wel eens zijn ! antwoordde Ilona langzaam.

— Zie je, daar heb je het al ! zooiets komt

vaak voor in die oude huizen! Eerlijk gezegd werk ik liever in de moderne, ofschoon het een weinig minder romantisch is! Dat je wakker bent geworden voor den tijd is dan ook eigenlijk niet naar mijn zin. Ben je van plan, Ilona, te zeggen waar je juweelen zich bevinden?

— Zeg mij eens, Raffles — zou je geweld gebruiken, als ik je de plaats weigerde te noemen?

Zij keek hem op een vreemde wijze aan met haar grijsgroene oogen, en deed een paar stappen in zijn richting.

— Ik geloof bijna niet dat dat noodig zal zijn! antwoordde Raffles luchtig. Eerlijk gezegd heb ik liever niet met vrouwen te doen in zaakjes als deze, maar dwingen de omstandigheden mij er toe, dan handel ik tot het uiterste als een gentleman. Gelukkig behoor je niet tot het zoogenaamde schreeuwende type, want dat vind ik onuitstaanbaar.

— Maar — is het wel gentlemanlike, tusschen collega's, om elkander te bestelen?

— Nog eens, madame, zeide Raffles koeltjes, er is geen vergelijking mogelijk tusschen ons beiden! Jij steelt slechts om je zelf te verrijken, en om je met juweelen te kunnen behangen. Ik doe het, om te straffen — en vaak ook om te beloonen. Het geld is een krankzinnige uitvinding, en het is oorzaak van ellende op deze aarde, maar het is er nu eenmaal, en waar het in staat is, lieden voort te helpen, die het verdienen, daar moet het worden toegepast. Jij bent een ordinaire afzetster, en ik zou mij niet graag met jou op een lijn stellen! Je bent als een giftige spin, die het hartebloed van de menschen uitzuigt, je verkoopt je schoonheid, je maakt er misbruik van!

Ilona was spierwit geworden van woede en zeide heesch:

— Ik moet zeggen dat ik nog nooit een man heb ontmoet, die zoo tegen mij durfde spreken. Weet je wel Raffles, dat ik bijzonder machtig ben, en vrienden heb onder de hoogste politie-autoriteiten?

— Dat moet wel zoo zijn, anders zou je waarschijnlijk al lang achter de tralies zitten! gaf Raffles ten antwoord.

— Maar begrijp je dan niet dat ik van die vriendschap gebruik kan maken, om jou te verderven?

Raffles keek haar met oprechte verbazing aan, en herhaalde:

— Mij te verderven? Maar daartoe ben je niet in staat! Om iemand te kunnen benadeelen moet men toch in de eerste plaats weten, wie

hij is. Je zoudt mij nooit terug vinden — ik heb duizend aangezichten! Ik ben maar zelden in Londen, en als ik er ben, kan niemand mij vinden, en toch zit ik vaak op het imperiaal van een motorbus, in een vollen wagen van den Underground, in een schouwburg of in een restaurant! Je dreigement laat mij dus koud. En overigens — ik zal je de giftanden wel uittrekken, wees daar verzekerd van! Ik zal hier wel zooveel bewijzen tegen je bijeen weten te brengen, dat zelfs de ezelachtigste politiechef, dien jij hebt weten te verblinden, wel genoodzaakt zal zijn, om je naar de plaats te zenden waar je thuis behoort.

Ilona sprak niet, maar bleef hem aanzien, nu met een mengeling van diep gekwetste trots en verbazing. Zij had zeker nog geen enkelen man ontmoet, die in staat was, haar te weerstreven, in welke omstandigheid dan ook.

En zij deed niet eens meer moeite, om dezen man voor zich te winnen. Zij had teveel menschenkennis, en wist zeer wel, dat alle moeite vruchteloos zou zijn, en dat deze man onkwetsbaar was — als hij dat verkoos te zijn.

Zij vroeg nog zacht:

— Je veracht mij zeker wel diep?

— Dat doe ik! Maar in de eerste plaats veracht ik je beroep. Er is niets lagere en gemeeners denkbaar — het exploiteeren van een schoonheid, die de natuur je gaf, om mannen in het verderf te storten, om de maatschappij te bederven.

— Het zijn er vaak de mannen naar! riep zij, wit van drift. Daar heb je bij voorbeeld dien Macload. Ken je hem soms?

— Tot dusverre alleen van hooren zeggen — en een weinig van aanzien!

— Nu, een gróóter schurk heeft er maar zelden bestaan, laat ik je dat zeggen! Maar niemand weet dat, want hij weet uitstekend comédie te spelen, de schoft, en hij doet zich voor als een braaf, edel mensch! Maar ik heb hem doorzien, en ik weet wat hij waard is! Trouwens — het is dezelfde man die jou vijf-honderd pond bood, om mij naar de andere wereld te helpen!

Ik erken, Ilona, dat graaf Macload een schavuit is en een gevaarlijk heerschap. Maar helaas, dat kan van je andere slachtoffers niet gezegd worden. Die zijn hoogstens maar zwak.

— Onder die zwakkelingen zijn er, die voor een glimlach van mij hun land zouden verraden! riep zij hooghartig, en met een minachtenden lach.

— En die zwakheid buit jij uit, en trekt er

voordeel van! hernam Raffles koel. Je bent volkomen gewetenloos, Ilona Etchevary. In welk opzicht heb je dien Macload in je macht?

— Dat gaat je niet aan. Maar ik heb hem — en ik houd hem vast ook, dat verzeker ik je.

— Als hij je tenminste voor dien tijd niet naar de andere wereld heeft laten sturen door iemand, die jouw leven met vijfhonderd pond ruimschoots betaald acht! hernam Raffles spottend. Want als het om zijn hachje gaat, dan zal hij het er niet bij laten. Als ik jou was, Ilona....

Hij hield plotseling op, kwam langzaam uit den gemakkelijken stoel overeind, met de lenige beweging van een roofdier dat zich opricht, en luisterde met de grootste aandacht, terwijl hij haar wenkte om stil te zijn.

— Wat is er? vroeg zij, onwillekeurig haar stem dempend.

— Ik hoor loopen! fluisterde hij. Hoor jij niets?

— Niet het minste! Je moet het je verbeelden!

— Ik weet wat ik zeg! Mijn ooren zijn buitengewoon scherp ingesteld op zulke geluiden. Kan een van je bedienden ontwaakt zijn?

— Het is mogelijk, maar ik geloof het niet. Er zijn er maar twee in huis, en die slapen....

— Opdezolderverdieping, ja, dat weet ik natuurlijk. Het geluid komt overigens niet van boven. Wees stil, en zeg geen woord meer — het komt naderbij — er sluipt iemand de trap op, die al het mogelijke doet om onhoorbaar te loopen.

Er was een oogenblik stilte, terwijl beiden onbeweeglijk als standbeelden stonden te luisteren, en toen beval hij haastig:

— Ga weer in het bed liggen, en doe het licht uit. Het is op jou voorzien, of ik wil geen brandkast meer aanraken!

Hoe sterk de vrouw ook was, hoe zeker van zich zelf, zij verbleekte toch op vreeselijke wijze en greep den arm van Raffles met haar trillende vingers vast, terwijl zij hem een smee-kenden blik toewierp.

— Je zult me toch niet uitleveren? vroeg zij heesch.

— Uitleveren! Het is wel zeer duidelijk, Ilona, dat jij tot dusverre alleen maar met schurken en lafhartige schelmen te doen hebt gehad! Geloof je nu werkelijk dat ik je hier koelbloedig zou laten afmaken? Welk een zonderling denkbeeld heb je van mij! En praat nu niet verder, maar doe wat ik zeg! Wie het

ook zijn mag die daar nadert — hij zal je met geen vinger aanroeren!

Een soort van snik ontwong zich aan de keel van Ilona, en toen ging zij zich haastig, met groote, nu verschrikte oogen onder de dekens verbergen.

Haar arm kwam nog even te voorschijn om het licht te dooven, en toen brandde alleen nog maar het zwakke plafondlicht in de albasten kommen.

Over het dikke kleed sloop Raffles naar de gangdeur toe, en verborg zich dicht daarbij achter een zeer grooten spiegel, ovaal van vorm, die op een zwaren standaard van ebbenhout rustte.

Hij hield echter de deur nauwkeurig in het oog. Er verliepen nog wel tien minuten, en toen klonk er een heel zacht gekras aan de deur, niet sterker dan het gonzen van een vlieg, en de scherpe oogen van Raffles zagen het uiteinde van een fijn boortje door het hout van de deurpost verschijnen.

Het boortje verdween weer, en werd een oogenblik later gevolgd door een voorwerp, dat Raffles onmiddellijk herkende. Daar hij het menigmaal zelf met succes toepaste. Het was een lus van uiterst fijne staaldraad. Het staal glinsterde in het licht van de lamoen, en de lus bewoog zich als iets levends, draaide een paar malen in het rond, werd telkens een eindje terug getrokken en weer uitgestoken, en omvat tenslotte den koperen knop van den grendel, die zich heel, heel langzaam begon te bewegen. Zoodra de grendel stuitte verdween de lus van staaldraad, en Raffles maakte zich gereed tot handelen.

Hij zag hoe de knop van de deur behoedzaam werd rondgedraaid, en toen begon de deur te kieren.

Een oogenblik hield die beweging op, als of de man die haar opende eenigszins verbaasd en verontrust was over het feit, dat het slaapvertrek zwakjes verlicht was, inplaats van in duisternis te zijn gehuld.

Maar toen begon de kier weer breeder te worden, en tenslotte verleende de opening doorgang aan een langen man, mager, en tamelijk slecht gekleed, die de onderzijde van zijn gezicht verborgen had door er een zwarten lap voor te binden, die in een punt op zijn borst neerhing.

Hij deed de deur achter zich heel langzaam en voorzichtig weer dicht, en hield daarbij zijn oogen strak op het bed gericht, waar schijnbaar geheel onwetend Ilona rustig ademde.

Toen stak de man de hand in den zak, en haalde er een wapen uit, dat hij waarschijnlijk zelf had vervaardigd, en dat bestond uit een korten, zwaren stok, aan het eene einde voorzien van een looden of ijzeren bal, zooals men die aan halters aantreft, en waarvan het voorwerp zeker was afgezaagd.

Hij greep dit vreeselijke wapen stevig aan het andere einde vast, en toen sloop hij met katachtige schreden in half gebukte houding op het bed toe.

Maar hij was nog geen drie passen ver of hij stond doodelijk verschrikt stil, want de kamer was eensklaps overstromd met licht.

Hij draaide zich om.

Raffles stond bij de deur, met den vinger nog aan den schakelaar.

In de andere hand had hij zijn browning, die op de borst van den indringer was gericht, en hij beval rustig, zacht sprekend :

— Nu geen stap verder. Het is mooi geweest. Zet je hoed af, en verwijder dien doek.

De misdadiger legdezwijgend het moordwapen weg, nam zijn hoed af en knoopte den zwarten doek los.

— Lange Joop !

De kerel wendde zich ontsteld naar het bed, vanwaar de stem had geklonken.

Ilona was weer overeind komen zitten, en keek hem nu minachtend en onbevreesd aan.

En inderdaad — het was de man, dien Raffles eenige dagen tevoren in gezelschap van Pola Titunesco in het wijnhuis van Jake Rednose had gezien.

Hij verliet langzaam zijn post bij de deur, zijn revolver tot schieten klaar, en zeide op denzelfden zachten toon :

— Zoo waar — het is onze vriend Lange Joop ! Wel wel, jij bent dus tot opvolger gepromoveerd van — Ahasverus ! Wat had het moeten opleveren ? Vijfhonderd pond, durf ik wedden ?

Lange Joop hakkelde iets onverstaanbaars, volkomen overrompeld door dit al te spoedige en onverwachte slot van zijn bloedige onderneming.

— Heb je je opdrachtgever persoonlijk gezien ? ging Raffles voort.

— Dat is te zeggen, antwoordde de kerel stotterend, ik heb met hem gesproken, maar ik heb hem niet gezien, mijnheer. Het was in een stikdonkere kamer. Hij zei dat hij voorzorgen moest nemen. Hij vroeg of ik lucifers had, en die heeft hij me afgenomen.

— Ja ja, de ervaring is de beste leermeesteres !

zeide Raffles ironisch. Vertel wat je opdracht was, kerel, en biecht alles op, of ik maak er hier onmiddellijk een einde aan !

— Laat mij niet sterven, mijnheer, smeekte Lange Joop, trillend op zijn beenen van angst.

— Je lafheid maakt me misselijk, kerel, zeide Raffles in de diepste verachting. Had je werkgever nu werkelijk geen sluipmoordenaar kunnen vinden, die wat vaster op zijn beenen stond ? Vertel op !

Lange Joop wierp een vreesachtigen blik op Ilona, die weer was opgestaan, en nu met de kleine handen gesteund in de zijde naar hem keek, en begon haperend :

— Ik moest haar — had hij gezegd, dat ik haar moest koud maken — en zonder een spoor achter te laten. Ik zou mogen meenemen wat ik hier vond. Bovendien zou ik nog vijfhonderd pond sterling kunnen krijgen. Ik zei dat ik hem niet behoefde te vertrouwen, omdat ik zijn gezicht niet kende, en toen heeft hij mij honderd pond vooruit betaald.

— Dat noem ik zaken doen ! zeide Raffles spottend, waar ontmoette je — je opdrachtgever ?

— In een kleine loods achter de kroeg van Jake Rednose, hier Ilona weet wel, waar dat is.

— Zeg mij eens, kerel — had je alleen een opdracht, Ilona Etchevary te vermoorden ?

Lange Joop scheen een uitvlucht te willen zoeken, maar de dwingende grijze oogen schenen tot in zijn ziel te lezen, en hij bracht er met moeite uit :

— Als ik er kans toe zag, dan moest ik ook den ouden Ahasverus, zooals hij hem noemde koud maken. Dan zou ik nog eens vijfhonderd pond krijgen.

— Het schijnt dat we precies evenveel waard zijn, Ilona, en ik moet mij dus zoeven hebben vergist, zeide Raffles, met schampere spot. Ga voort, kerel.

— Ik heb toen tegen hem gezegd, dat ik dat baantje wel niet zou kunnen opknappen, en ik vroeg hem, of hij wel wist, dat Ahasverus John Raffles was.

— Schrok hij daarvan ? vroeg Ilona, een stap dichterbij komend.

— Dat kon ik zelfs in de duisternis merken ! Hij sprong op van de houtkist, waarop hij al dien tijd zat. Maar hij zei dat ik het dan des te eerder moest probeeren, en dat ik duizend pond zou krijgen als ik slaagde !

— Aha, dan moet ik dus mijn meening al weer herzien, zeide Raffles met een lachje. Ik schijn dan toch nog honderd procent meer

waard te zijn, Ilona !

Lange Joop staarde Raffles aan met oogen, die voortdurend grooter werden, en stotterde :

— Bent U — heb ik het goed verstaan — bent U Raffles ?

— Ik zal je niet antwoorden op die vraag, mijnheer de sluipmoordenaar, antwoordde Raffles koeltjes. Maar ik zou me maar gedragen, alsof ik het werkelijk ben. Nog een ding — hoe kon je opdrachtgever weten wie jij was, als het zoo pikdonker was in die loods ?

— Dadelijk bij het binnenkomen knipte hij zijn zaklamp op, en liet het licht in mijn gezicht schijnen.

— Dat moet hem geschokt hebben, spotte Raffles. Nu, dat is voldoende. Wat dunkt je, Ilona, moeten we met hem doen ?

De vrouw dacht een oogenblik na, haar oogen met een vreemden glans op den moordenaar

gericht, en zei toen langzaam :

— Ik zou hem natuurlijk onmiddellijk aan de politie kunnen uitleveren. Hij heeft het dubbel en dwars verdiend, de laffe hond. En als jij toevallig niet hier waart geweest, dan zou hij mij nu op dit oogenblik . . . .

Zij voltooide den zin niet, maar werd bleek en huiverde.

Maar haar stem klonk vast toen zij op zachten toon hernam :

— Maar voor het oogenblik laat ik hem gaan. Kun je beseffen, Lange Joop, wat dat betekent ?

— Dat ik voortaan je slaaf zal zijn, Ilona, en dat ik iedereen met dit ding de hersens zal inslaan, die een vinger naar je durft uitsteken ! riep Lange Joop uit, en het scheelde weinig, of hij had zich voor haar op de knieën geworpen.

Lord Lister kwam, zag en, ... stak een Debec-sigaret op!

HOOFDSTUK V.

VERRAAD.

— Ik hoop toch dat je het met deze oplossing eens bent, Raffles? vroeg Ilona op zachten toon, terwijl zij haastig op Raffles toekwam.

— Het is niet aan mij om dat te beslissen, ofschoon die man daar het ook op mijn eigen leven gemunt had. Doe wat je wilt. In ieder geval zul je in hem een lijfeigene hebben gevonden, die voor je door een vuur zal gaan!

— Dat mag hij — zoolang het mij voordeel oplevert! zeide zij rustig.

Toen wendde zij zich tot Lange Joop, en hernam:

— Maak dat je wegkomt! Nog een ding — was je niet bang voor den stroom en voor den hond?

— Ik had alles bij me om die de baas te worden, maar het hoefde niet, want mijn voltmeter wees geen stroom aan, en den hond heb ik heelemaal niet gezien! Ik had vergiftigde worst bij mij!

— Wees dan maar blij, dat Wotan ernst was, zeide Ilona effen, want hij zou heel zeker niet in jouw vergiftigde worst, maar in je strot hebben gehapt. En kom nu, ik zal je den weg wijzen, hoe je het vlugst het huis weer uitkomt!

Haastig greep zij hem bij den arm, bracht hem tot in de gang, en zeide op fluisterenden toon haastig een paar woorden tot hem, waarop zij hem een duw gaf, en zei:

— Ik reken voortaan op jouw hulp, Lange Joop! Je bent immers mijn slaaf?

— Tot in den dood!

En met die woorden verdween Lange Joop uit het gezicht.

Ilona sloot langzaam de deur achter hem, keek Raffles aan, met half toegeknepen oogen, en zeide:

— En zoo zijn wij dan weer alleen — na dit opwindende intermezzo. Enfin seuls. Zooals het onderschrift luidt bij dat bekende schilderij. Je kent het immers?

— Ik ken het, maar ik betwijfel of er overeenkomst is! Want je kunt Langen Joop toch bezwaarlijk gelijkstellen met een troep bruiloftsgasten, en de beide oude paren, die zooeven bruidje en bruijom aan hun geluk hebben over-

gelaten! En ik geloof ook niet dat wij daar zelve veel op lijken. Komaan, Ilona, ik heb nu niet veel tijd meer te verliezen, want dit alles heeft mij zeer opgehouden, en over twintig minuten gaat de zon op. Welk een indruk zou het maken, als de bakker van de bureu mij eens op zulk een verdacht tijdstil uit het huis van de mondaine en overal zoo gaarne ontvangen Ilona Etdhevary zag komen! Terzake dus — je juweelen, je geld, en je compromitteerende brieven!

— Je vraagt heel wat opeens, Raffles! zeide Ilona, en zij beet zich op de lippen. Ik vind het een zonderlingen eisch, nadat je mij zooeven zulk een grooten dienst hebt bewezen!

— Komaan, het leven moet voor iemand als jij bent kostbaarder zijn dan wat ook, en in ieder geval duizend maal meer waard dan een hand vol juweelen, zeide Raffles ongeduldig. Ben je van plan, goedschiks een deel van je buit af te staan?

— Veronderstel dat ik weigerde?

— Dan zou je mij dwingen tot onaangename uitersten! Maar ik zweer je dat ik toch wel zoover zou gaan!

— Hoever? Wat bedoel je?

— Ik zou je moeten knevelen en binden, om rustig mijn gang te kunnen gaan!

— Maar ik sta hier vlak bij mijn telefoon-toestel! Ik kan de politie opbellen! Je zou mij toch niet in koelen bloede durven neerschieten, om dat te beletten?

Weer kwam die trek van ongelooft op het scherp geteekende gelaat van Raffles, toen hij opmerkte:

— Maar denk je dan werkelijk, Ilona, met een dilettant te doen te hebben. Geloof je in vollen ernst, dat ik deze slaapkamer zou binnentreden, waar ik een telefoontoestel aanwezig wist, zonder eerst de verbinding te hebben verbroken?

— Dat dacht ik ook wel! zeide zij luchtig. Je bent op alles voorbereid. Je bent een sterk tegenstander. Nu, je hebt zooeven gezegd dat ik niet tot het schreeuwende type behoor, en ik zal je bewijzen dat je goed gezien hebt. Ga

mede, dan zal ik je tevreden stellen.

Zij schoof den grendel terug van een tweede deur, en trad een zeer fraai boudoir binnen, dat met een tweede, eveneens gegrendelde deur op een zijgang uitkwam.

Bij die verbindingsdeur was een schakelaar, en zij maakte aanstonds licht.

Raffles was haar op den voet gevolgd.

Hij hield de vrouw scherp in het oog. Om zijn lippen speelde een vage glimlach.

Hij zeide zacht :

— Ik zal je moeten verzoeken, Ilona, een weinig haast te maken. Zie maar, de schemering dringt al door een kier van het gordijn voor dat raam. Stil eens, als ik mij niet vergis, is dit het raam, dat uitkomt op den achtertuin.

Hij was haar voorbijgegaan, en keek door de kier van het gordijn in de schemering naar buiten. De hemel begon zich in het Oosten zacht roze te tinten. Nog een kwartier, en de lantarens zouden worden gedoofd, de schemering zou spoedig overgaan in daglicht.

— Het raam komt uit op den achtertuin, Raffles — maar ik wijs je er op dat het zeker wel vijf meter boven den grond is! De verdieping gelijkvloers is zeer hoog!

— Die bijzonderheid is mij niet ontgaan, Ilona! En nu spoedig aan het werk. Dit is je bureau? De sleutels, als ik je verzoeken mag.

Zonder iets te zeggen, liep Ilona de slaapkamer weer binnen, en Raffles volgde haar met den blik.

Toen zij even uit het gezicht was trad hij haastig op den schakelaar toe, draaide het licht uit, hield het gordijn voor het raam wat terzijde, en gaf vlug eenige seinen met behulp van zijn zaklamp.

Juist toen hij het licht weer had opgedraaid, klonken opnieuw de muiltjes van Ilona, en even later trad zij weer binnen, met een bos sleutels in de hand.

— Dit is de sleutel van het bureau, zeide zij, hem den bos overhandigend.

Raffles stak den sleutel in het slot, of liever hij probeerde dit, maar het lukte niet. Lieve hemel, het slot is stuk! riep Ilona verschrikt.

— Het slot is niet stuk, maar de sleutel deugt niet! zeide Raffles zeer kalm, terwijl hij haar vol in het gezicht zag. Ik geloof dat ik weet wat het is, jij slang, maar je vergist je, als je denkt, dat je mij al overwonnen hebt!

Hij wierp den bos sleutels weg, en haalde uit zijn zak een klein etui, waaruit hij een paar instrumenten nam.

Met een van die glinsterende, kleine dingen

opende hij binnen enkele tellen het slot, en de deksel van het kleine, fraaie bureau sprong open. Met een bleek, krijt wit gelaat keek Ilona toe, hoe Raffles vlug en handig overal aan de binnenzijde van het bureau tastte, tot hij het kleine geheime vak gevonden had, dat hij met behulp van een klein breekijzer in een ommezien vernield had, en waaruit hij verscheidene pakjes brieven nam, in wit papier gewikkeld, en voorzien van korte opschriften.

In een tweede lade vond hij een dikke portefeuille, opgepropt met bankbiljetten, en achter in stond een klein kistje van palissanderhout, dat veel belovend rammelde, toen hij het even heen en weer schudde. Het verdween in den achterzak van zijn rok, en Raffles zeide spottend:

— Het is zwaar, en het zal een leelijke plooi in mijn rok trekken, maar men moet iets voor de goede zaak over hebben. Waarom kijk je op de pendule, Ilona, verwacht je soms nog andere bezoekers?

De vrouw gaf geen antwoord, maar scheen ingespannen te luisteren. Haar gelaat was verwrongen, en haar oogen hadden een duisteren, valschen gloed.

— Zijn zij daar al? vroeg Raffles scherp. Maar wat dacht je dan, canaille, dat ik je niet doorzien had? Begrijp je dan niet, dat ik wel wist welke opdracht je dien schurk fluisterend op de gang gegeven hebt? Ik kon de woorden van je lippen lezen, weet je dat wel? Dankbaarheid, Uw naam is vrouw! Je zegt dat ik je het leven heb gered — en terwille van een handvol geld en juweelen laat je de politie waarschuwen, die nu wel bij de opengelaten voordeur zal zijn! Heb ik gelijk?

De vrouw beefde heftig, niet van schrik, maar van wraakzucht, en misschien uit vrees, dat het wild haar nog op het laatste oogenblik zou ontsnappen.

Haar gelaat had een angstwekkende uitdrukking gekregen, en was nu niet langer schoon.

Zij stond in half gebukte houding, toeziende hoe Raffles haastig van de brieven en het bankpapier een pakje maakte, en dat in zijn anderen roszak deed verdwijnen.

Haar kleine vuisten waren gebald en trilden. Tusschen de roode lippen, half opgetrokken, vertoonden zich de scherpe, witte tanden, als van een roofdier, dat in het nauw is gedreven.

Raffles liet een kort lachje hooren, waarin al zijn minachting klonk, en hij zei:

— Ja, het is duidelijk, jij duivelin — als je nu een wapen tot je beschikking had, dan was

het met mij gedaan! Maar ik geloof dat ik mij moet haasten, want de agenten zijn al op de trap, of ik moet mij sterk vergissen. Ik moet je de hulde brengen, dat je zeer spoedig je nieuwen slaaf aan het werk hebt gezet. Lange Joop heeft zijn taak goed verricht — en je vrienden van de politie zullen mij niet al te zachtvaardig behandelen, als ik in hun handen val!

— En dat zul je, dat zul je! krijschte de vrouw, bijna dol van woede en met een paar sprongen was zij bij de deur die toegang gaf tot de gang, en schreeuwde zoo luid zij kon om hulp.

Raffles haalde slechts de schouders op.

Hij was in een ommezien bij haar, duwde haar in de gang, sloot de deur, en grendelde ze opnieuw. Daarbuiten raasde en tierde Ilona, en schreeuwde in haar woede zoo luid, dat haar keel er pijn van deed.

Zij kon de geheele gang overzien, en ook de deuren in het oog houden, die Raffles noodzakelijk moest uitkomen, wanneer hij de slaapkamer weer wilde verlaten, tenzij hij ging zooals gekomen was namelijk door den schoorsteen.

Maar reeds klonken de snelle voetstappen van de agenten vlak bij, en zij riep:

— Laten er een of twee naar het dak gaan! Vlug wat, langs de zoldertrap! Misschien zal hij trachten door den schoorsteen te ontkomen!

Zij hoorde de zware schoenen van een paar agenten al op de zoldertrap, en lachte uitgelaten, schel en zenuwachtig.

— Schiet hem dadelijk neer, als hij tegenstand biedt! gilde zij nog.

Daar kwamen al een paar agenten aanloopen, beiden gewapend, en nóg hijgend van het snelle trappenloopen.

— Let op deze deuren! beval Ilona onmiddellijk. Hij zal ze wel gegrendeld hebben. Maar hij kan onmogelijk weg, zou ik zeggen. De afstand is veel te hoog. Trap desnoods de deur in, als ze dicht mocht zijn!

Inderdaad bleek de deur van het boudoir gesloten, maar die van de slaapkamer, die door Lange Joop op zulk een handige wijze ontgrendeld was, ging dadelijk open, zoodra een der agenten de hand op de kruk legde, tot zijn eigen verwondering en het wantrouwen van Ilona, die fluisterend waarschuwde:

— Dat bevat mij niet! Wees voorzichtig, want hij heeft allerlei streken. En schiet bij de minste verdachte beweging.

De twee agenten duwden de deur verder open

en traden in het volkomen verlaten, helder verlichte vertrek.

Een hunner liep dadelijk op den schoorsteen toe en luisterde aandachtig.

— Hier is hij zeker niet door weggegaan, mevrouw, want de tijd is te kort geweest, en het is niet zoo makkelijk, in een volkomen duisternis langs de klimijzers naar boven te komen. Waar gaat die deur heen?

De man had op de deur naar het boudoir gewezen, en Ilona zag tot haar verbazing dat die gesloten was, en die verbazing werd tot ontsteltenis, toen zij aan de kruk rammelde, en het haar bleek, dat de deur aan de andere zijde gegrendeld was.

— Daar begrijp ik niets van! fluisterde zij heesch. Ik hoop toch dat een van jullie op de gang is gebleven?

— Daar staan twee man, mevrouw!

Ilona snelde weer naar buiten, en vroeg aan een van de mannen, die zich daar hadden opgesteld:

— Daar is toch niemand uit die deur daar gekomen?

— Welneen, mevrouw, dan hadden wij het immers moeten zien!

Zonder iets te zeggen ging Ilona op de boudoir deur toe, maar zij kon haar niet openen.

Haastig ging zij weer binnen, in de slaapkamer, en zeide schor van opwinding:

— Dan moet hij zich hebben opgesloten! Alle beide deuren zijn van binnen gegrendeld.

— Is er een raam, madame?

— Er is er een, maar het is minstens vijf meter boven den grond.

— Nu, dan kan hij toch niet ontsnapt zijn, want ik heb het heele huis laten omsingelen! Wij zijn met ons twaalfen!

— En misschien is dat maar nauwelijks voldoende! zeide Ilona bitter. Vraag hem of hij zich wil overgeven!

De agent bonsde met zijn sterke vuist op de tusschendeur, verhief zijn stem, en vroeg:

— Ben je van plan, je over te geven, Raffles?

— Je kunt naar de maan loopen! klonk een bedaarde stem daarbinnen.

— Dan zullen we geweld moeten gebruiken, madame! zeide de agent. Staat U toe dat we de deur inloopen?

— Al blies je het heele huis op! antwoordde Ilona op woesten toon. Als je hem maar te pakken krijgt. Hij heeft al mijn juweelen gestolen, mijn geld, en dan nog particuliere brieven, die mij nog meer waard zijn!

De agent wachtte geen nadere verklaringen af, maar gaf zijnen maat een wenk, en beiden wierpen zich tegelijk met het volle gewicht van hun zwaar lichaam op het deurpaneel, dat kraakte en versplinterde, maar dat zich nog niet begaf, alvorens de agenten nog tweemaal hun krachtsinspanning hadden herhaald.

Maar toen barstte ook het geheele bovenpaneel, en sprong open en een der agenten stak dadelijk zijn revolver door de opening, en beval barsch :

— Je handen op, Raffles, en geen grapjes, want het is ditmaal ernst. We hebben je, man !
Er kwam geen antwoord.

— Haal geen streken uit, hernam de agent met stemverheffing of wij schieten !

Stilte des grafs.

— Misschien is hij naast de deur gaan staan, om te schieten zoodra een van jullie het hoofd vertoont ! fluisterde Ilona, die beefde van opwinding en bevredigde wraakzucht. — Steek je hand alleen door het gat, en tracht den grendel terug te trekken.

De man gehoorzaamde, zonder dat er iets gebeurde, trok den grendel terug, en wierp tegelijkertijd de deur wijd open.

Het boudoir was nog altijd helder verlicht. Maar het was ledig.

Van den man dien zij hadden moeten vangen, was geen spoor te zien.

Terwijl Ilona bij de deur bleef staan, bleek als een doode, doorzochten de twee agenten haastig het niet zeer groote vertrek, keken onder den divan, doorzochten een groote kleerenkast, alles met hun revolver in de vuist.

— Dan moet hij toch door het raam ontkomen zijn ! siste Ilona, die zich wankelend aan een deurpost staande moest houden.

De agent had wel eens van Ilona Etchevary gehoord, en daarom durfde hij niet welsprekend de schouders ophalen.

Hij vergenoegde er zich mede, zwijgend de gordijnen geheel terzijde te schuiven, en toen op het raam te wijzen.

Het was een dubbelraam, en het was met den spanjolet gesloten. Het was volkomen onmogelijk, dat iemand door dat raam was gevluht, en het daarna van buiten af weer zou hebben kunnen sluiten.

Een schoorsteen had het vertrek ook niet, want die was jaren geleden dicht gemetseld, en er stond nu een electrisch haardje.

Toen dit alles tot Ilona doordrong, slaakte zij een zwakken kreet, en viel in zwijm.

Want zij was wel een sterke vrouw, met stalen zenuwen — maar het denkbeeld dat zij het onderspit had gedolven, dat zij aan haar wraakzucht niet had kunnen voldoen was zelfs haar te machtig geweest.

„Wie eenmaal een Dubec-sigaret gerookt heeft, zal nooit meer een ander merk rooken”: is een uitspraak van Lord Lister.

HOOFDSTUK VI.

GRAAF PERCY MACLOAD KRIJGT BEZOEK.

Omstreeks vijf uur later, dat wil zeggen om negen uur in den morgen, toen de zon reeds lang aan den hemel stond, ging er aan de achterzijde van het oude huis langzaam een smalle deur open, en een man trad te voorschijn, die een paar seconden aandachtig rondkeek, toen de deur achter zich sloot, en met bedaarde schreden door den kleinen achtertuin liep, totdat hij een poortje bereikt had in den tuinmuur, dat zeker maar zeer zelden gebruikt werd, want grendels en slot waren stijf verroest.

Wonderlijk genoeg echter behoefde de man er maar even aan te trekken, en de grendels gleden, alsof zij goed geolied waren, terug.

Op het slot stak geen sleutel maar dat scheen voor den man ook geen bezwaar te zijn, want met behulp van een glinsterend voorwerpje opende hij het gemakkelijk. Juist toen hij het poortdeurtje naar zich toetrok, werd er in het huis ergens een raam opengeworpen, en een schelle gil klonk boven het stadsgerucht uit, dat hoe langer hoe krachtiger werd.

— Daar is hij! schreeuwde een heesche vrouwenstem. O, die ezels van agenten!

— Ja, met die erkenning ben je een beetje te laat, waarde Ilona! zei de man spottend voor zich heen.

En het volgende oogenblik stond hij in een weinig betreden zijstraat, en sloot de deur achter zich.

Misschien waren er wel eenige voorbijgangers een weinig verwonderd op het zien van dien keurig gekleeden heer, die zoo vroeg op den dag reeds in rok scheen te zijn, en uit een tuinpoortje kwam. Maar zij kregen weinig tijd om er over na te denken, want reeds het volgende oogenblik was de elegante heer een smalle steeg ingeloopt, nauwelijks zes meter lang, die weer uitkwam op een bredere straat, en daar naast een nog jongen man gaan zitten, die zelf achter het stuurwiel zat van een grooten, grijsgelakten auto, en dit voertuig in snelle beweging bracht, zoodra de ander het portier had dichtgeslagen.

De wagen had zeker reeds een kwartier in snelle vaart gereden, toen de bestuurder eindelijk vroeg op een stille plek gekomen:

— Alles is toch nu in orde, Edward? Ik moet je zeggen dat ik in doodelijke onrust heb verkeerd; ik vreesde, je instructies niet goed te hebben begrepen!

— Je hebt je niets te verwijten, Brand! De omstandigheden hadden mijn plannen een weinig in de war gestuurd. Ik wil echter bekenen, dat ik daarop had moeten rekenen, van het oogenblik af, dat ik met een vrouw te doen kreeg — en nog wel een vrouw als Ilona Etchevary!

— Wat is er eigenlijk gebeurd? Natuurlijk heb ik je seïn opgevangen, maar hoe kwam je in dien toestand?

— Wel, er gebeurden zaken, die niemand had kunnen voorzien! Want terwijl ik juist met haar de mijne afhandelde, kwam onze vriend Lange Joop op bezoek, beziel met alles behalve vriendelijke voornemens, want hij kwam om die mooie duivelin dood te slaan met behulp van een moordwapen van eigen vinding, waarin ik een zekere originaliteit niet mag ontzeggen. Natuurlijk belette ik hem dat, en uit dankbaarheid droeg zij den kerel op, onmiddellijk het eerste het beste politieposthuis te waarschuwen!

— Het monster! riep Brand vol verontwaardiging.

— Och, zij handelde naar haar aard — wat kan men daar verder aan doen — Het is maar jammer dat zij haar eigen huis zoo slecht kende, en volstrekt geen belang heeft gesteld in de bouwde ervan! Anders had zij natuurlijk moeten weten wat ik wist, namelijk dat er naast den dichtgemetselden schoorsteen in het boudoir een klein, uitstekend verborgen deurtje in de lambrizeering is, waardoor men buiten het vertrek in een soort van ruime kast kan komen, die eigenlijk niets anders is dan de voormalige, zeer ruime schoorsteen. Ik had een weinig moeite om het te vinden, en dat was me juist gelukt, toen die ruwe kerels van agenten hun ersten stormloop op de deur ondernamen! Maar helaas, ik kon natuurlijk niet dadelijk weer weggelopen, en daarom heb ik maar een uur of vijf in die nauwe schuilplaats doorgebracht.

De grond was nog al hard en niet heel zindelijk, maar ik heb heel gerust geslapen !

— Maar, — hoe kwam je in 's hemelsnaam ongemerkt weg ?

— Wel, ik ben niet ongemerkt weg gekomen ! Zij heeft mij op het laatste oogenblik nog gezien, toen ik het tuindeurtje opende. Maar toen was het gelukkig te laat, en de angenten waren ingerukt na zeker minstens drie uren te hebben verspeeld aan een zorgvuldig onderzoek van het heele huis.

— Ik beef als ik denk aan de kans, dat ook zij toevallig het geheime deurtje hadden gevonden !

Raffles haalde de schouders op, en zeide wijsgeerig :

— Als het zoo was voorbeschikt, dan was het ook geschied ! En dan hinderde het al heel weinig, of ik slapende dan wel wakende werd aangetroffen, want de schoorsteen was van boven met zeer dikke tralies afgesloten ! Ik had dus onmogelijk kunnen vluchten. Maar nu is dat alles voorloopig geleden, en zullen wij eens nagaan wat ons nu te doen staat !

— Mij dunkt dat dit voor de hand ligt, zeide Brand woedend. Die vrouw bij de politie aangeven, haar praktijken openbaar maken !

— Ik zou daar zeker wel iets voor gevoelen, als ik niet de vrees moest koesteren, dat ik dan bij den duivel te biecht ging ! zeide Raffles nadenkend. Er is geen spoor van twijfel aan, of die vrouw heeft relaties met kopstukken uit de wereld van politie en politiek — en er bestaat nog altijd een voorwerp uit deze wereld, dat uiterst nuttig is om er dingen in te stoppen, die men liever niet bestraald ziet door het licht der openbaarheid — de doofpot vereerd en aangebeden door alle lieden, die iets op hun geweten hebben, en de macht bezitten, dit te doen vergeten door de buitenwacht. Maar ik zal haar wel op een andere wijze onmogelijk maken — dat misdadige schepsel !

De oogen van Raffles hadden een harde uitdrukking gekregen, en zijn lippen waren opeen geklemd. Hij zat geruimen tijd in gedachten verzonken, en toen keek hij eensklaps weer op, en vroeg :

— Waarheen rijd je ons eigenlijk ?

— Naar het huis in de Victoriastreet ! Je zult je misschien willen vermommen ?

— Ja, dat was mijn voornemen. Het is goed, rijd daar maar heen. Het is ook een goede plek om voorloopig vluchtig kennis te nemen van den inhoud van die brieven, waarop die demon zoo gesteld scheen te zijn !

— Bracht — het overige nog iets op ?

— Ik wil niet klagen ! Aan juweelen is er zeker wel een tienduizend pond, het geld zal ongeveer de helft bedragen — maar de brieven, Brand, de brieven konden wel eens onbetaalbaar zijn !

Om vijf uur in den middag van denzelfden dag stond graaf Percy Macload in zijn fraaie slaapkamer voor zijn marmeren waschtafel, en strikte in den spiegel daarvan met groote zorgvuldigheid zijn witte das, toen de huisknecht binnen trad, en zich verontschuldigde :

— Neem mij niet kwalijk, maar er is een heer om U te spreken, die over een zeer dringende zaak komt praten, naar hij zegt.

— Had hem weg gezonden ! Je weet toch dat ik mij kleed voor het diner !

— Ik heb mijn best gedaan, graaf, maar hij drong aan. Hij zei dat U hem stellig wel zoudt ontvangen, en daarbij noemde hij den naam van een wederzijdschen vriend. Het was een vreemde naam — Lange Joop, geloof ik !

De witte das zou opnieuw gestrikt moeten worden, want Macload had haar met een driftige onbestuurde beweging losgetrokken. Hij bleef met een strakke uitdrukking op zijn gelaat zich zelf een tijdje aanzien in den spiegel, alsof daar een vreemde stond, en hij wist dat zijn stem ongewoon klonk, ofschoon hij ze uit alle macht poogde te beheerschen, toen hij schijnbaar onverschillig zei :

— Nu, ik heb wel vijf minuten voor hem. Laat hem maar in mijn werkkamer — of wacht, waar is hij nu ?

— In den kleinen salon, graaf.

— Laat hem daar dan wachten, totdat ik weer gescheld heb. Breng hem dan naar mijn werkkamer. Apropos, hoe ziet hij er uit ?

— Een heel deftig heer, graaf, zeker niet jong meer, maar een echte, fijne heer !

Macload bleef zijn bediende onbeweeglijk aanstaren. Hij had een kil, angstwekkend gevoel in de buurt van zijn hart. Het was alsof daar een koude hand in zijn binnenste omwoelde en toch, wat had die bediende voor bijzonders gezegd ? Een deftig heer bezocht hem. Wat stak daarachter ? Maar hij kende Joop, den moordenaar — wat beteekende het alles ? Wie was die man, die een armoedigen, met geld te betalen sluipmoordenaar kende, en toch een „fijn, deftig heer”, was ?

De bediende was heengegaan, en Macload beëindigde haastig zijn toilet, trok zijn rok aan, stak een bloem in zijn knoopsgat, bespoot zich

wat met een odeurspuitje, streek zijn haar nog eens glad, verliet daarop het vertrek en daalde de trap af, om zijn werkkamer binnen te gaan.

Hij bleef met den knop van de deur inde hand staan, want bij zijn binnen-komen was een met verfijnde smaak gekleed heer opgestaan, die dicht bij het bureau had gezeten, en die nu glimlachend zei :

— U neemt het mij niet kwalijk, graaf, maar ik ben maar aanstonds hierheen gegaan. Beschuldig vooral Uw bediende niet, want die weet er niets van. Zoudt U de deur niet willen dicht doen ? Zoo is het beter. U zult wel begripen waaarom ik hier zoo gaarne voor U binnen wilde zijn ?

— Neen mijnheer, dat begrijp ik niet ! antwoordde Macload, wit van woede.

— Dan ben ik wel verplicht, het U uit te leggen. Ik begreep wel dat een man als gij zijt steeds op zekere gebeurlijkheden voorbereid moet zijn, en wel een of ander wapen onder het bereik van zijn hand wil hebben als hij bezoek krijgt van lieden — die een man als Lange Joop als een introductie bezigen. Het was zoo als ik vermoedde — in de lade van Uw schrijftafel vond ik een kleine browning, een uitstekend wapen, behoorlijk geladen. Voor alle veiligheid heb ik het maar bij mij gestoken. Ik houd niet van schietpartijen, waarvan ik het onderwerp ben !

Macload was langzaam het vertrek binnen gekomen en staarde den bezoeker aan, alsof hij een geestverschijning zag.

Het was een lange, nog zeer knappe man of-schoon zijn keurig gekapt haar zoo wit was als sneeuw. Zijn grijze oogen waren nog levendig en keken een weinig spottend maar ook met onmiskenbare minachting den ander aan.

Hij was uitstekend gekleed en zijn geheele wijze van optreden verried, dat hij gewend was, zich in de hoogste kringen te bewegen.

Met een bijna werktuigelijk gebaar had Macload zijn bezoeker op een stoel gewezen, en nam nu zelf plaats. Hij maakte zijn droge lippen met zijn tong nat, en bracht er toen met moeite uit :

— Ik weet niet wat ik van dit alles moet denken, mijnheer. Uw woorden klinken mij al heel zonderling in de ooren. Wie zijt gij eigenlijk en wat wilt gij van mij ?

— Ik ben — goed bekend met Lange Joop. Dit in de eerste plaats. Ik wil niet zeggen dat ik zijn vriend ben, want dat is niet het geval. Maar ik weet heel wat zaken van hem — en de bekendmaking daarvan zou menigeen in een zeer on-

aangename positie kunnen plaatsen. Ik achtte het dus gewenscht om U te waarschuwen.

— Mij te waarschuwen ? herhaalde Macload toonloos. Tegen wie of tegen wat ?

— O, tegen een menigte zaken en heel wat personen ! Laat ik U een kort overzicht mogen geven van den toestand, dan zult gij zelf kunnen oordeelen ! Daar is ten eerste de opdracht aan Ahasverus. Gij verbleekt ? O, ik heb nog heel andere zaken te openbaren en ik weet zeer, zeer veel ! Daar is ten tweede de opdracht aan Lange Joop die tweeledig was — ten eerste om Ahasverus uit den weg te ruimen, die U doorzien had, en ten tweede om een zekere dame te doen verdwijnen, die het U zeer lastig begon te maken, en U, volgens een lage raming, tot dusverre wel een tienduizend pond sterling zal hebben afgezet !

Macload was ongetwijfeld een man van krachtige zenuwen, maar hij kon zich thans onmogelijk beheerschen. Hij kwam bevend van zijn stoel overeind, maar liet er zich weer op neervallen, en stotterde heesch :

— Hoe kun je dit alles — wijk il zeggen — wat moet het beteekenen ? Ben je krankzinnig, man ?

— Komaan, graaf Macload, laat die houding toch varen ! Kom liever rond voor alles uit, dat is misschien nog het verstandigste ! Ik zal trachten, Uw toestand zoo scherp mogelijk af te teekenen, dan zult gij zelf wel inzien wat gij te doen hebt ! Niet langer dan gisteren hebt gij Lange Joop zijn opdracht gegeven. Gij weet zeer goed wie hij is — hij echter is onbekend met de persoon van zijn opdrachtgever, in tegenstelling met Ahasverus, die door een kleine list zijn ge-laattrekken te zien kreeg. O, verheug U niet te vroeg ! Ik zie aan de uitdrukking van Uw gelaat, dat mijn mededeeling een groote opluchting voor U is, maar nogmaals — verheug U niet met een doode musch. Want Lange Joop weet het alleen maar — nog niet. Het is een kwestie van uren, misschien van minuten, dat zijn kennis zich uitbreidt. Gij moet namelijk weten dat zijn aanslag op de schoone Ilona is mislukt, en daar zij drommels goed weet, uit welken hoek de wind waait, zou zij uit wraak-zucht den dankbaren Joop, dien zij vergeven heeft wel eens Uw naam en adres kunnen noemen ! Gij hebt dus om te beginnen al twee groote vijanden, in wier handen Uw leven geen oortje waard zou zijn — en dan is er bovendien nog Ahasverus, die U ook niet bepaald vriendschappelijk gezind is.

Het bleef eenigen tijd stil, en al dien tijd staarde Macload bleek als een doode recht voor zich uit.

— Ja, ik begrijp Uw toestand, vervolgde de bezoeker zachter nu. U kent waarschijnlijk wel Duitsch? Laat ik dan iets van Goethe mogen citeeren!

„Das ist der Fluch der bösen Tat
dass sie fortwährend Böses muss erzeugen.“

Wie eenmaal den voet heeft gezet op het hellende pad van de misdaad — die is in verreweg de meeste gevallen reddeloos verloren. De eene schakel grijpt onherroepelijk in den andere, en de zware ketting sleurt U mede omlaag. Ontkent gij wat ik zooeven zeide?

Inplaats van rechtstreeks te antwoorden, keek Macload zijn bezoeker met een verwilderden blik aan en bracht er met moeite uit:

— Wie ben je, vraag ik nog eens?

— Ik ben Ahasverus — en ik ben John Raffles, antwoordde de heer met het spierwitte haar zacht, zelfs met iets van medelijden in zijn stem. Men noemt mij wel eens de Wreker en ik beschouw dat als een eernaam. Voor wij verder gaan, graaf Macload, wil ik U wel zeggen, dat iedere poging van U om het nog erger te maken, en nu de politie te gaan waarschuwen, of alarm te maken, bij voorbaat tot mislukking is gedoemd. Uw huisknecht is op het oogenblik de eenige bediende in huis, want de butler heeft vrijaf. Terwijl de man naar boven liep om mijn bezoek aan te kondigen heb ik een helper binnen gelaten, en beiden hebben wij den man onschadelijk gemaakt. Stel U gerust — gij zoudt mij onrecht aandoen, als gij zoudt gelooven, dat ik een braaf, onschuldig man ook maar een haar op het hoofd zal krenken!

En ik verzeker U dat dit onaangename avontuurtje hem geen windeieren zal leggen. Uw telefoonleiding is verbroken, gij zijt ongewapend ik ben het echter niet, en ik spreek in volle ernst, als ik zeg, dat ik U zal weten te beletten, deze kamer te verlaten voor ik dat goedkeur. Overigens, mijn helper houdt op dit oogenblik in de gang de wacht — en ik moet U zeggen dat hij nogal driftig is, bij de hand, zooals men dat noemt — en zijn hand, tot een vuist gebald, is zoo goed als een voorhamer!

— Ik zal geen poging doen om te vluchten, ik luister naar U, en — ik beken alles, alles! zeide Macload, bijna fluisterend, als vernietigd door die plotselinge ramp, die in zijn leven was gekomen.

Raffles keek een oogenblik op hem neer, op die gebogen gestalte, met een mengeling van

minachting, en mededoogen, en zijn stem had niet meer die hardheid van zooeven, toen hij hernam:

— Graaf Macload, niemand zal Uw afschuwelijke daad kunnen verontschuldigen, maar begrijpen zullen velen haar! Ik heb de brieven gelezen die die vrouw had, die ze U had ont-futseld, en ik heb ze thans in mijn bezit!

— Dan ben ik verloren! kreunde Macload, zonder op te zien.

— Misschien. Ik ben juist hier gekomen, om te trachten een regeling met U te treffen! Gij zijt lid van het Lagerhuis, graaf Macload, en men wijst U aan als lid van het kabinet, dat zonder eenigen twijfel dezer dagen zal worden gevormd, want de dagen van het huidige ministerie zijn geteld — de stormloop der conservatieven is al te krachtig. Voorts maakt gij deel uit van den raad van beheer van eenige groote banken, gij zijt gedelegeerd commissaris van een onzer grootste kunstinstellingen, en directeur van een industrieele onderneming, die een omzet heeft van millioenen. En dat alles is U niet voldoende geweest, want gij hebt Uw positie als Lagerhuislid misbruikt om menschen te beschermen die het niet verdienen en zaken, die het daglicht schuwen. Als bank-beheerder hebt gij dingen gedaan, die U, werden ze bekend, met den strafrechter in aanraking zouden brengen, maar het allerergste, het onvergeeflijke is, dat gij Uw eigen land bedrogen hebt door gefingeerde leveranties, die nooit hebben plaats gehad, een geheel warnet van bedriegerijen, schandelijk en laaghartig! Van dat alles zijn in die papieren de onweerlegbare bewijzen te vinden. Om U staande te houden, hebt gij niet geschroomd, over lijken te gaan! Die vrouw was ongetwijfeld een slecht karonje, maar er hadden U wel andere middelen ten dienste gestaan. Is alles waar wat ik zeg?

— Hoe zou ik het kunnen ontkennen? Gij hebt immers de papieren! zeide Macload bitter. En nu komt ge ze mij verkoopen?

— In zekeren zin! antwoordde Raffles langzaam. Maar met geld ben ik niet tevreden, graaf. Luister dus goed naar wat ik van U eisch. Gij zijt een van die gevaarlijke lieden, die ons vaderland aanvreten zooals de rupsen het de gave vruchten doen. Gij zult nu, op ditzelfde oogenblik Uw ontslag nemen als Lagerhuislid, en het spreekt vanzelf, dat gij U geen benoeming in het nieuwe Kabinet zult laten welgevallen. Gij zult aftreden als bankdirecteur en gij zult binnen een maand — gij ziet dat ik U den tijd ruim toemeet — ons land hebben verlaten, en ik

verban U voor een tijd van tien jaren! Denk niet dat dit grootspraak is, want ik zeg nooit iets, dat ik niet kan verantwoorden! Ik ben zeer machtig, graaf Macload. Volgt ge mijn bevel niet op, dan zal U dat vroeg of laat diep berouwen! Tenslotte betaalt gij me voor de brieven tienduizend pond sterling — of liever voor mijn stilzwijgen, want de brieven houd ik onder mijn berusting!

— En wie waarborgt mij, dat gij er geen gebruik van zult maken?

Raffles keek uit de hoogte op hem neer, en antwoordde koeltjes:

— Dat waarborgt U mijn woord als gentleman, graaf. Gedraagt gij U naar behooren, dan beloof ik U, dat gij over twee jaren de brieven terug ontvangt. Misschien zijt gij wel in Uw binnenste verwonderd over de toegeeflijkheid waarmede ik U behandel, inplaats van U regelrecht aan de Justitie over te leveren. Ik doe dat, omdat ik begrijp dat gij vreeselijke weken, misschien wel maanden hebt doorleefd in den greep van die Vampier, en omdat de tot dusver aangerichte schade gelukkig nog niet onherstelbaar is.

— Maar gij breekt mijn loopbaan, gij vernietigt mijn toekomst! riep Macload op een toon van wanhoop.

— Gij hebt wel twee menschenlevens willen vernietigen, en de toekomst van duizenden willen breken! hernam Raffles streng. Gij zijt zeer rijk, en kunt in den vreemde een werkkring zoeken, als gij dat wilt. Wat het geld betreft, dat ge mij moet geven — ik zal het niet tot mijn eigen voordeel aanwenden. Het zal een nuttig gebruik vinden — heel wat nuttiger, dan gij van Uw geld gemaakt hebt, graaf. En haast U nu, want ik heb weinig tijd te verliezen. Schrijf een cheque en schrijf de brieven, die ik van U verlangd heb!

— En die vrouw, die duivelin — zal die ongestraft blijven? riep Macload op woesten toon.

— Stel U gerust, antwoordde Raffles glimlachend, die is reeds gestraft in het dierbaarste wat zij kent, haar geld en haar juweelen! Bovendien heb ik beslag kunnen leggen op bijna al haar „werkkapitaal” dat wil zeggen de brieven van allerlei aard, die zij op slinksche wijze in handen had weten te krijgen. Overigens — zij zal zich van avond in Brazilië bevinden.

Raffles had zijn horloge geraadpleegd, en glimlachte opnieuw.

Macload wierp hem een wantrouwend blik toe, en zeide:

— Waarom drijft ge den spot met mij?

— Het is werkelijk zoo als ik zeg! Ik heb haar heden middag, toen zij uitging om te lunchen, met een van mijn snelste auto's laten ontvoeren, laten bedwelmen, en haar aan boord laten dragen van mijn vliegtuig. Het is geen gewoon toestel, graaf — het kan een snelheid van vijfhonderd kilometer per uur, desnoods dagenlang volhouden.

Met iets van vrees en ontzag in zijn blik keek Macload den grooten avonturier aan, en toen zei hij stamelend:

— Maar — waarom juist naar Brazilië?

— Dat hadeengoedereden. Ik vond onder de papieren, die ik uit haar bureau nam, eenige aanduidingen, die er op wezen, dat de politie van dat land nog een appeltje met haar te schillen had. Maar dit om een misdrijf; waarom geen Europeesch land haar kan uitleveren. Maar wat een regeering niet kan doen, dat kan de vrijgevochten Raffles, die zich aan geen wetten of voorschriften stoort. Ik had de politie te Rio de Janeiro van te voren gewaarschuwd, en die behoefde niets anders te doen dan de welkome buit in ontvangst te gaan nemen, van de plek die ik had aangewezen.

— Maar — als dat zoo is, dan kan zij lange Joop ook niet hebben gewaarschuwd! riep Macload hoopvol uit.

— Daarop zou ik maar niet al te vast rekenen! zeide Raffles ernstig. Zij had daartoe tijd in overvloed. En daarom is het voor U goed als gij U spoedig uit de voeten maakt. Met of zonder brieven — die kerel zou het U zeer lastig kunnen maken.

— Als hij geen bewijzen heeft, kan ik hem laten arresteren! riep Macload uit.

Raffles keek hem bestraffend en hoofdschuddend aan, en hernam:

— Ik zie U nog niet in een staat van deemoed en onderwerping, Graaf Macload. Het ware beter voor U, als ge mijn raad zou opvolgen, en reeds morgen Londen zoudt verlaten. Ik wil U een week tijd laten om Uw zaken te regelen, maar ik geef U den raad — vertoon U niet al te veel in de wijken van het nachtelijke vermaak, en wees voorzichtig!

— Gij wilt toch niet zeggen, dat die ellendeling het op mijn leven voorzien heeft? schreeuwde Macload.

Een soort van glimlach vloog over het gelaat van Raffles toen hij langzaam sprak:

— En dat vraagt gij, een man van de wereld, die geen weerstand hebt kunnen bieden aan de verleidingskunsten van die vrouw? Wel, Lange

Joop is haar slaaf, haar lijfeigene. Zij kan van een oogenblik af met hem doen wat zij wil! Hij begon met mij te verraden, vijf minuten nadat zij hem met haar blik had betooverd, tien minuten nadat ik hem de vrijheid had hergeven — en niemand kan zeggen waar hij zal eindigen. Het is niet alleen de dankbaarheid jegens haar, omdat zij hem liet gaan, nadat zijn aanslag op haar mislukt was....

— Dat vroeg ik U nog niet: Waarom mislukte die aanslag, en hoe weet gij het?

— Omdat ik dien nacht juist in haar huis was voor mijn eigen zaken! antwoordde Raffles kalm. Ik belette het hem, haar dood te slaan met een zwaren knuppel, zij vergaf hem — zij keek hem aan met haar aanbiddelijke oogen — en het was met den man gedaan. Zij beschouwde hem een dag tevoren als een vod, als lucht — maar zij had een wraakoefening te voltrekken, zij glimlachte tegen hem, en op hetzelfde oogenblik was hij haar werktuig. Nogmaals, graaf, neem U in acht, want een slaaf van Ilona Etchevary is tot alles in staat! Nu die cheques en de brieven!

Graaf Percy Macload gehoorzaamde Raffles in alles, en den volgenden dag kon Raffles niet alleen de cheques laten innen, maar hij las ook in de Times, dat Macload zijn ontslag had genomen.

Maar in een enkel ding volgde hij den wenk van Raffles niet op, en dat kostte hem het leven.

Men vond hem vijf dagen later des avonds op den hoek van een straat in Soho, met een dolkmes tot aan het heft tusschen de schouderbladen.

Dat mes leidde al spoedig tot de ontdekking van den moordenaar. Het was Lange Joop.

Een week later stond een soort van mensche-lijk wrak terecht, huilend als een klein kind, zich op de borst slaande, en schreeuwend om Ilona, haar beschuldigend, en dan weer woorden van aanbidding mompelend — een zinneloos man, die nauwelijks meer een mensch was.

Hij zat met hangende onderlip voor zich uit te staren, en scheen het zelf niet eens te hooren, niet eens te zien, hoe de rechter plechtig opstond, zich het hoofd dekke met de zwartzijden baret en het doodvonnis tegen hem uitsprak.

Evenmin hoorde hij het, hoe, terwijl men hem wegleidde, boven op de publieke tribune nog een jonge vrouw weende, alsof haar hart zou breken.

Dat was de kleine Pola Titunescu, die als een kind de rechtzaal was binnen gegaan, en er uitkwam als een gerijpte vrouw — gerijpt door wraakzucht, en die nog maar een verlangen kende: zich te wreken op de Vampier, die haar den man had ontstolen, dien zij had lief gehad, en die hem in den dood had gejaagd.

Wie niet sterk is, moet..... een Dubec nemen!

De volgende aflevering bevat:

DE MONSTER-SAFIER

VERSCHEENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteeeningen. Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzameld werk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, V olven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteeeningen.

Het complete werk zal dus verlicht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885